

ဓမ္မဒုတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မစာရိယ၊ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မစာရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မစာရိယ၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ

သေတေးဆင်ခြင်ကြိုကာပြင်

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာရ
ဓမ္မဒူတ

“ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊
စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်တက်၏”

ဓမ္မဒါန အလှူဖြူ

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဂိဇာတိ
အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
(ဒုတိယအကြိမ်)

မျက်နှာပိုးအပြင်အဆင်

ဝေယျာ

ပုံနှိပ်သူ

ဗြူးဝေယျာပုံနှိပ်တိုက်
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (၀၀၆၅၉)
ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊
အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
ဒေါ်ခင်မာရွှေ (၀၄၆၂၆)
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ
ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်စု

၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၅၀၀ ကျပ်

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A(Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက ဓမ္မစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဇေ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုတင်

ပြန်ချိရေး

ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊ (သရဖီကွန်ဒို)၊

ကုန်သည်လမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

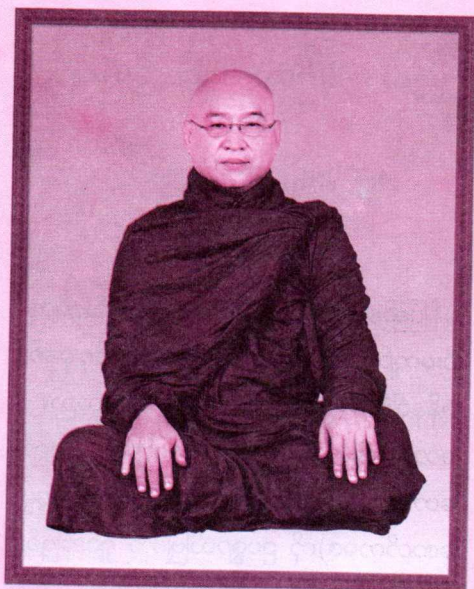
ဓမ္မဒူတ တရားတစ်နိ

ဓမ္မဒူတ စာပို့ချ သင်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မဒူတ စာရေးပြ ဖတ်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မဒူတ ဟောဖော်ပြ နာကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မဒူတ တရားပြ ကျင့်ကြ ကျိုးရစေ။

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၏

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

- ❶ မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင် + ဒေါ်မြင့် ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ❷ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း ဆရာ တော်ကြီးဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ(အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဇေ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
- ❸ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ် တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်း

တောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင် တို့တွင်လည်း
ကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့
တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။

- ❶ သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❷ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❸ သာသနဟိတ ဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❹ B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D
(India) ဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❺ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော
မဟာဂန္ထဝါစကပဏှိတ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❻ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ ပရိ
ယတ္တိ သာသနဟိတ အသင်းကြီးမှ ဆက်ကပ်
သော အဘိဝံသဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❼ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်
သော ဓမ္မကထိကဗဟုဇနဟိတရေဘွဲ့တော်ကို
ရရှိခဲ့သည်။
- ❽ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့်
၁၉၉၇ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ခုနှစ်ထိတောင်စွန်းဓမ္မဒူတ

တောရကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်
အဖြစ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၄ခုနှစ်မှစတင်၍သထုံမြို့နယ်၊ကျိုက်ကော်
ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတသုခိတာရုံကျောင်းတိုက်
ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာနနာယက
ဆရာတော်အဖြစ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း
တွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို
တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။

၂၀၁၃ခုနှစ်မှစတင်၍ ကျိုက်ထိုမြို့တွင် ဓမ္မဒူတ
တောရသာသနာ့ရိပ်သာကိုတည်ထောင်ဖွင့်
လှစ်သည်။

ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာများ၏
ပဓာနနာယကဆရာတော်အဖြစ်ဆောင်ရွက်
ပြီး စာရေး၊စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြကာ
သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက်
ရှိပါသည်။

မငိုကြသောမိသားစု

ကွဲကွာခြင်း၊ သို့မဟုတ် ခွဲခွာခြင်းဆိုသည်မှာ ထုတ်ပယ်ပစ်၍ မရစကောင်းသော လူ့ဘဝ၏ သင်္ကေတတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မည်သူမဆို ထို သဘောတရားနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်ကြ သော်လည်း အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝနိုင်ကြပါ။ မည်သို့ ပင် ကြိုးပမ်းလုံ့လပြု တားဆီးကြစေကာမူ တစ်နေ့ နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကွေကွင်းရခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

၁၀ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ချစ်မြတ်နိုးသောသူ၊ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အရာဝတ္ထုတို့နှင့် မကွဲမကွာနေရပါသည်။ စိတ်တိုင်း ကျ ဘဝတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင် ပါသည်” ဟု ကျေနပ်နေစေဦးတော့၊ ဘဝနိဂုံးတွင် မရဏတရားသည် မိမိနှင့်အရာခပ်သိမ်းကို စည်း ခြားထားလိုက်သည်သာဖြစ်၏။

မကွဲချင်သော်လည်း ခွဲကြရသည်သာဖြစ်၏။ အခြားကိုမဆိုထားနှင့်၊ မိမိ၏ကိုယ်နှင့် အသက်ကို ပင်တခြားစီဖြစ်အောင်ခွဲခြားထားလိုက်ပေတော့၏။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း၏အဆုံးသတ်သည် ကားကွေ့ကွင်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သေဆုံးသူနှင့် ကျန်ရစ်သူတို့တွင် သေဆုံး သွားသူမှာ ဟိုတစ်ဖက်ဘဝတွင် မည်သို့ခံစားနေရ သည်ကို မသိရသော်လည်း ကျန်ရစ်သူတို့မှာ ငို ကြွေး၍ မဆုံးနိုင်ကြ၊ လွမ်းဆွတ်၍ မဆုံးနိုင်ကြ၊ တသသဖြင့် ပူဆွေးသောက ဖြစ်ကြရသည်။ ပိုချစ် မိလေ၊ သောက၏ဒဏ်ကိုပိုခံရလေသာဖြစ်၏။

ထေးဆပ်ခြင်း ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၁၁

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သောက၏သဘောကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အကြောင်းတရားတို့ကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကချုပ်ငြိမ်းရာကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကကင်းရှင်းချမ်းသာခြင်းတို့ကိုလည်း အပြည့်အဝ ခံစားနေသူ ဖြစ်တော်မူ၏။

တစ်လောကလုံးတွင် အချစ်ဆုံးဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသောသား သေဆုံး၍ သောကဖြစ်နေရှာသော သာဝတ္ထိပြည်ရှိ သူဌေးကြီးတစ်ဦးကို သောကပယ်ရှင်း စိုးရိမ်ခြင်းများကင်းအောင် နှလုံးသွင်းနေနည်းကို သက်သေသာကပြ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဗာရာဏသီတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြသော ပုဏ္ဏားမျိုးနွယ်မိသားစုတစ်စုရှိ၏။ အိမ်ထောင်ဦးစီးပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ဇနီးမောင်နှံသည် လည်းကောင်း၊ သားဖြစ်သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည်လည်းကောင်း၊ သမီးထွေးလေးနှင့် အိမ်ဖော်

၁၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မလေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နိုင်ရာနိုင်ရာ အိမ်
ထောင့်တာဝန်များကိုထမ်းဆောင်ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ချင်ခင်ကြင်နာစွာ နေထိုင်ကြသည်။

အိမ်ထောင်ရေး သာယာအဆင်ပြေသော
ကြောင့် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြသော်လည်း ဖခင်
ပုဏ္ဏားကြီးသည် လောက၏သဘောကို တွေးတော
ဆင်ခြင်ထား၏။ “သုခရှိလျှင် ဒုက္ခရှိတတ်၏”
“ပျော်စရာရှိလျှင် ဝမ်းနည်းစရာ ရှိတတ်၏” ဟု
နားလည်ဘောပေါက်ထားသည်ဖြစ်၍ သတိလက်
လွတ်မနေ၊ တစ်အိမ်သားလုံးကို ကုသိုလ်တရားများ
အားထုတ်စေ၏။ အရေးကြုံက သက်လုံကောင်းစေ
ရန် စတုရာရက္ခ - ကိုယ်စောင့်တရားများကို မပြတ်
ပွားများထားစေ၏။

အပျော်ဖုံးသဖြင့် မေ့ပျောက်နေတတ်ကြ
သည့် ကိုယ့်စောင့်တရားများကို မေ့မနေရန် သတိ
ပေး၏။ အသက်ရှင်နေထိုင်ရခြင်း၏ အဆုံးသတ်
ချိန်မှာ သေမင်းခေါ်ချိန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိရရှိစေ

ထေစေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၁၃

၏။ ဤအတိုင်း မသေမပျောက်နေကြရမည် မဟုတ်၊
အချိန်မရွေး သေနိုင်ကြသည်ကိုလည်း အမှတ်ထင်
ထင် ရှိစေ၏။

“ငါ၏ အသက်သည် မမြဲပါတကား။

ငါ၏ သေခြင်းသည်ကား မြဲပါတကား။

ငါသည် မရွတ်ဧကန် သေရမှာပါတကား။

ငါ၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် သေခြင်းသာလျှင်
အဆုံးရှိချေ၏တကား။

သေခြင်းသည်သာ မြဲပါတကား” ဟု နေ့စဉ်
ပွားနေကြရန် တိုက်တွန်းတတ်သောကြောင့် တစ်
အိမ်သားလုံးမှာ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အစဉ်
နှလုံးသွင်းလျက်သာ ရှိနေကြတော့၏။

ရာသီစက်ဝန်းများ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လည်
လျက် ရက်၊ လ၊ နှစ်များပြောင်းလဲသွားသော်လည်း
ထိုမိသားစုတို့၏ နှလုံးသားတွင်းမှ တရားများကား
ပြောင်းလဲ၍မသွား၊ လျော့မသွားကြပါ။ စဉ်ဆက်
မပြတ် အာရုံပြုနှလုံးသွင်းနေကြသောကြောင့် ပို၍

၁၄ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပို၍သာလျှင် သဘောပေါက် နားလည်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားကြီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရန် ခါတိုင်းသို့ပင် အိမ်မှ ထွက်လာကြ၏။ နေ့တိုင်းလိုလို နံနက်စောစော လယ်တောထဲသို့လာ၊ ညနေမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်နေ ကျမှ့် “ယနေ့တစ်ယောက်တည်းသာပြန်လာရတော့မည်” ဟု ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အနည်းငယ်မျှ တင်ကြိုမတွေးမိ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုတင်တွေးမထားသော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတတ်သော လောက၏ သဘောကို ဆန်းသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ရှေ့ဆက်ရမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုရင်း ခပ်သုတ်သုတ်နှင့်ခွဲသဖြင့် နေထွက်စတွင် လယ်တောသို့ရောက်လာကြပေပြီ။

“သားရေ ဒီနေ့ နေသာမယ်ထင်တယ်ဟေ့၊ နေမပူခင် ခရီးတွင်အောင် အဖေက လယ်ထွန်မယ်။

ထေးထေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၁၅

သားက အမှိုက်သရိုက်တွေ ဆူးငုတ်တွေစုပုံပြီး မီးရှို့ရှင်းလင်းပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ပြောဆိုကြပြီးသည်နှင့် အချိန်မဆွဲဘဲ ပုဏ္ဏားကြီးက ကြိုးစားပမ်းစား လယ်စထွန်၏။ သားငယ်က အမှိုက်များစုပုံကာလယ်ကန်သင်းဘေးတွင်မီးရှို့၏။ သားအဖနှစ်ဦး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အာရုံရောက်နေကြသဖြင့် အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်းပင် မသိလိုက်ကြ။ နေပင်အတော်မြင့်လာလေပြီ။

မီးရှို့နေသော သားငယ်မှာ မကြာမီအချိန်တွင် ကြမ္မာဆိုးကြီး ဝင်လာတော့မည်ကို အနည်းငယ်မျှ သိဟန်မတူ။ ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းတကြော်ကြော် သီဆိုလျက် အမှိုက်များစုလိုက် မီးရှို့လိုက်ဖြင့် မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေ၏။ မီးပုံကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ မီးလျှံများ တောက်လာလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာလိုက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးအောင် ရှိနေပါသည်။

လေသင့်ရာပါသွားသော မီးခိုးများသည် အနီးရှိ တောင်ပို့တစ်ခုအတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်

၁၆ ◆ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သွားသဖြင့် တောင်ပို့အတွင်းရှိ အဆိပ်ပြင်းသော
မြွေဆိုးကို ရန်စသကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့၏။

မီးခိုးမွန်သဖြင့် ဒေါသဖြစ်လာသော မြွေဆိုး
သည် အပြင်ထွက်လာပြီး ရန်သူကို ရှာဖွေရာ မီးရှို့
နေသော သားငယ်ကိုတွေ့ရလျှင် နောက်မှနေ၍
အစွယ်နစ်အောင် အားကုန်ပေါက်လိုက်ရာ တစ်
ချက်သာ အော်ဟစ်ညည်းညူနိုင်ပြီး လဲကျသွားလေ
တော့၏။ အော်သံကြား၍ ပုဏ္ဏားကြီးအမြန်ပြေးလာ
ကာ ပွေ့ထူလိုက်ချိန်တွင် သားငယ်မှာ အသက်မရှိ
တော့ချေ။

အပြောင်းအလဲကား မြန်လှပေစွ။ လွန်ခဲ့သော
စက္ကန့်ပိုင်းလေးကပင် အသက်ရှိနေသောသားသည်
ယခု သေသောသားဖြစ်သွားလေပြီ။ မနက်ကပင်
အိမ်မှအတူ ထွက်လာသေးသည်။ အခုလေးပင်
သီချင်းတကြော်ကြော် အော်သံကြားရသေးသည်။
အခုတော့ သားချစ်သေလေပြီ။ အားကိုးအားထားပြု
ရသောသား၊ အချစ်ဆုံးသားကား မျက်စိအောက်
တွင်ပင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဆေးစေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၁၇

သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက် သွေးပျက်
စရာ ဖြစ်သော်လည်း ပုဏ္ဏားကြီးကား ဣန္ဒြေမပျက်၊
ကာလရှည်ကြာစွာ သူ နှလုံးသွင်းထားသောတရား
က သူ့ကို သောကမဖြစ်အောင် ကယ်တင်လိုက်လေ
သည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မကျဘဲ -

“ပျက်စီးတတ်တဲ့သဘောမို့ ပျက်စီးသွားရ
တာပဲ၊ သေရမယ့်သဘောမို့ သေသွားရတာပဲ၊ ဖြစ်
ပေါ်လာတဲ့ သင်္ခါရတရားမှန်သမျှဟာ ပျက်စီးခြင်းမှာ
နိဂုံးချုပ်ကြရတာပါပဲ” ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောကာ
သံဝေဂတရားပွားများ၍သာ နေလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် အရှုံးအမြတ်ကို ကောင်းစွာ
တွက်ချက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သားသေသောကြောင့်
ဆုံးရှုံးရခြင်းအပြင် ထပ်မံအရှုံးမခံပါ။ အလုပ်အကိုင်
ပျက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ခါရှုံးအဖြစ်မခံပါ။ မိမိလုပ်ဆဲဖြစ်
သော လယ်ယာထွန်ယက်ခြင်းကို အရှိန်မပြတ်
ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာ၊ အတု
ယူစရာ ကောင်းလှပါ၏။ လောကတွင် ဤလိုလူမျိုး
အနည်းငယ်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

၁၈ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

လယ်ထွန်နေရာမှ လယ်နီးချင်း လူတစ်ယောက် ရွာသို့ ထမင်းစားပြန်သည်ကို တွေ့ရလျှင် အနီးအနားသို့ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် သားအလောင်းကို လည်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ရွှေ့ပြီး ပုဆိုးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း၊ ရွာထဲပြန်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ တို့အိမ်ဘက်ကိုလှည့်ဝင်သွားပါဦး။ ဒီနေ့ထမင်းပို့ရင် နှစ်ယောက်စာမပို့နဲ့တော့၊ တစ်ယောက်စာပဲပို့ပါ။ နောက်ပြီး ခါတိုင်း ထမင်းလာပို့သလို တစ်ယောက်တည်း မလာဘဲနဲ့ ဒီနေ့တစ်အိမ်သားလုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ပြီး လိုက်လာကြပါ။ ပန်းနံ့သာတွေလည်း ရသလောက် ရှာခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါကွာ”

“ပြောလိုက်ပါ့မယ် သူငယ်ချင်း”

ပုဏ္ဏားကြီးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း လယ်နီးချင်း မိတ်ဆွေက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီး

ထေးထေးဆင်ခြင် ကြိုကာရှင် ♦ ၁၉

သည်လည်း ပညာမနည်းသူဖြစ်၏။ တစ်ယောက်စာ
ထမင်းကိုသာ ပို့ခိုင်းလျှင် တစ်ယောက်ယောက်
တော့ဖြင့် သေရှာလေပြီဟု ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့်
ခင်ပွန်းနှင့် သားဖြစ်သူတို့တွင် မည်သူသေဆုံး
သနည်းဟု အတိအကျသိရန် မေးမြန်းပါသည်။

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီစကားကို ဘယ်သူ
က အပြောခိုင်းတာပါလဲ။ အဖေလား၊ သားလားလို့
ပြောပါဦး”

“နမရဲခင်ပွန်းက ပြောခိုင်းတာပါ”

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု မသိရသော်
လည်း သားချစ်သေရှာပြီဖြစ်ကြောင်း ပုဏ္ဏားမကြီး
သိသွားလေပြီ။ သို့ပါလျက် အော်ဟစ်ငိုယိုခြင်းမပြု၊
တက်ချက်မေ့မြော၍လည်း မသွားဘဲ သတိတရား
ကိုလက်ကိုင်ထားကာ သေခြင်းကို ဆင်ခြင်၏။

ပြီးလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏အမှာစကားကို တစ်
အိမ်သားလုံးအား ပြောကြား၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို
အသီးသီး ဝတ်ဆင်စေပြီး ပန်းနံ့သာများကိုလည်း
ရှာဖွေစေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးမှာသည့်အတိုင်း တစ်

၂၀ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ယောက်စာ ထမင်းကိုသာ ယူ၍ လယ်တောသို့ အလျင်အမြန် လိုက်သွားကြလေတော့၏။ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းနားတွင် တစ်ယောက်မျှ ငိုကြွေးပူဆွေးခြင်းမပြုကြချေ။ ကိုယ်စီကိုယ်ငမရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေကြတော့၏။

တရားဓမ္မ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို မြင်ရလေပြီတကား။ ပူဆွေးမှုများ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်မသိ၊ ငြိမ်းအေးလျက်သာ ရှိကြ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သေခြင်း တရားကို ဆင်ခြင်ထား၍ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရချိန်၌ ဘာမျှအထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။ တအံ့တဩလည်း မဖြစ်ကြတော့။ တရားရှိသူနှင့် တရားမရှိသူ ဘယ်မှာတူနိုင်ပါအံ့နည်း။ တရားရှိသူတို့ကား တရားနလုံးသွင်းလျက်ပင် ထင်းခြောက် မြက်ခြောက်များ စုဆောင်းကာ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို မီးရှို့သဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

စွန့်ပစ်ရတော့မည့်အတူတူ အိမ်ကိုပင် မယူတော့ဘဲ လယ်တော၌ပင် ကိစ္စပြီးစေရန် စီမံနေကြ

ထေးထေးဆစ်ခြင် ကျိုတာဖြစ် ♦ ၂၁

၏။ ထိုအချိန်တွင် ခရီးသွားအဘိုးအိုတစ်ယောက်
ထိုနေရာသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး မေးမြန်း၏။

“မင်းတို့တစ်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အလောင်းကို မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်နေတာပါ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါက သားကောင်တစ်ကောင်
ကောင်ကို သတ်ပြီးတော့ စားမလို့ မီးကင်နေတယ်
ထင်လို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုက သူများအသက်လည်း မသတ်ပါဘူး၊
သူများဥစ္စာလည်း မခိုးပါဘူး၊ လိမ်ညာပြီးလည်း
မပြောကြပါဘူး၊ တကယ်ပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီလူဟာ မင်းတို့ရဲ့ရန်သူပဲ ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

အဘိုးအိုက သူတို့အားလုံး ဝမ်းနည်းပူဆွေး
ခြင်း မရှိကြဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တည်တည်ငြိမ်

၂၂ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ငြိမ် မီးရှို့နေကြသည်ကို ထောက်၍ မေးမြန်းလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သေဆုံးသူသည် သူတို့မိသားစုထဲမှ ဖြစ်ဟန်
မတူ။ သူတို့မိသားစုထဲမှ သူတို့ချစ်သောသူဖြစ်လျှင်
ဤမျှ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအို၏အမေးကို ပုဏ္ဏားကြီးက -

“ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး အဘိုး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာကို မီးသဂြိုဟ်နေကြ
တာပါ” ဟု ပြန်ဖြေ၏။ အဘိုးအိုက...

“ဒါဆိုရင် အင်မတန်ဆိုး၊ အင်မတန်မိုက်တဲ့
သားပဲဖြစ်ရမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့
အသက်နဲ့ ထပ်တူချစ်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား
လိမ္မာလေးပါ”

“ချစ်တဲ့သားတစ်ယောက်လုံး သေတာတောင်
မင်းတို့မငိုကြဘူးဆိုတော့ အတော်ကို ထူးဆန်းတာ

ထေးထေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၂၃

ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မငိုကြတာလဲ၊ ပြောကြပါဦး”

ခရီးသွားအဘိုးအိုကား အထူးအဆန်းနှင့် ကြုံတွေ့ရလေပြီ။ ဤအဖြစ်မျိုးကို သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သားသေ၍ အပြင်း အထန် ပူဆွေးသောကဖြစ်သော မိဘများ၊ ရူးသွပ် မတတ် သောကဖြစ်ကြသော မိဘများကိုသာ သူ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ အချစ်ဆုံးသားသေသော်လည်း မငိုကြသောမိသားစုကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယခုမှသာ မြင်ဖူးတော့၏။ မည်သို့သော မိသားစု ပေနည်းဟု သိလိုသဖြင့် တစ်ဦးစီကို အသေအချာ မေးမြန်းလေတော့၏။

“ငါတူကြီးရယ်၊ မင်းတို့အဖြစ်အပျက်က ထူး ဆန်းလိုက်တာ။ အချစ်ဆုံးသားတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ မငိုကြတာလဲ၊ အဘိုးကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“အဘိုး၊ ကျွန်တော် ဥပမာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေ၊ မြွေများဟာ အရေခွံလဲတဲ့အချိန်မှာ အရေခွံဟောင်း

၂၄ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကို စွန့်ပစ်သွားကြတာ အဘိုးတွေဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်သားဟာလည်း အရေခွံဟောင်းနဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းကို စွန့်ပစ်သွားပါပြီ”

ဤဘဝ ဤခန္ဓာသည် ထားရစ်ခဲ့ရမည်သာ ဖြစ်၏။ နောင်ဘဝသို့ မည်သူမျှ သယ်ဆောင်မသွားနိုင်ကြ။ ဘဝသစ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်လည်း ခန္ဓာသစ်ကို ရရှိနေပြီဖြစ်၍ ခန္ဓာဟောင်းကို မလိုချင်ကြတော့သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ သေသူကိုယ်တိုင်က အလိုမရှိတော့သော ရုပ်အလောင်းကြီးကို ကျန်ရစ်သူများက တမ်းတဝံ့ကြွေးကြသည်မှာ သဘာဝမကျလှပါ။

မည်မျှပင် ပွေ့ဖက်ငိုယိုစေကာမူပုပ်ပွလာသော အချိန်တွင် အနားသို့ပင် မကပ်ချင်ကြတော့ပါ။ သေသူ၏အလောင်းကြီးကို ကြည့်ရှုငိုယိုနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိတော့ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး မငိုခြင်းဖြစ်၏။

ထေဏေးဆပ်ခြင် ကြို့တာပြင် ♦ ၂၅

“အဘိုးရယ်၊ အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဒီအလောင်းကောင်ကြီးမှာ ဘာခံစားချက်များ ရှိတော့လို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဝိုင်းအုံပြီး ဘယ်လောက်ပဲငိုနေနေ သူ ဘာမျှသိ တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မှန်ပါသည်။ သေသူ၏ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ် အလောင်းဆိုသည်မှာ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်သာ ဖြစ်၏။ စိတ္တဇရုပ်ကမ္မဇရုပ်များ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီဖြစ်သော ကြောင့် အလောင်းကောင်ကြီးတွင် မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိတော့။ ပူမှန်း၊ အေးမှန်းလည်း မသိတော့။ ထင်းတုံး၊ သစ်တုံးသဖွယ်သာ ဖြစ်နေ တော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများက မည်မျှ ပင်အနားကပ်၍ငိုနေစေကာမူ သိနိုင် ကြားနိုင်တော့ သည် မဟုတ်ပါ။ “ငါ့အတွက် ပူဆွေးနေကြပါလား၊ ဝမ်းနည်းနေကြပါလား” ဟု ခံစားချက်လည်း မရှိ တော့ပါ။ ငိုနေသော်လည်း သေသူက ပြန်ရှင်လာ

၂၆ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိယာရ

မည် မဟုတ်။ မည်သို့သောအကျိုးမျှ ဖြစ်ထွန်းလာ
ဖွယ် မရှိသည်ကို သိနားလည်သောကြောင့် ပုဏ္ဏား
ကြီးဝမ်းနည်းမှု မရှိခြင်းဖြစ်၏။

“အဘိုး၊ ကျွန်တော့်သားဟာ ဂတိငါးပါးမှာ
တစ်ပါးပါးကို ကျိန်းသေဧကန် ရောက်သွားပါပြီ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မငိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော့်သားဟာ သူ့သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းကို ရွေး
ချယ်လှမ်းသွားပြီအဘိုး”

လူသားများအပါအဝင် သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ
တို့သည် ဘဝငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုး၌ ရောက်
နေကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊
ပြိတ္တာဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ငရဲဘဝတို့တွင် တစ်ခုခု၌
ကျင်လည်ကျက်စားနေကြရ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သူ၏သားသေပြီးနောက်
ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ အားလျော်စွာ ဘဝ
တစ်ခုခုသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်၏။ သူ့လမ်းသူသွားသည့် သားကို

ထေးထေးဆစ်ခြင် ကြိုတာပြင် ♦ ၂၇

မသွားပါနှင့်ဟု တားဆီး၍ မရနိုင်သည်ကိုလည်း နားလည်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုလမ်းသို့ မလွဲမသွေ လိုက်သွား ရမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းသိ၏။ ရှေ့မှသွားသူနှင့် နောက်မှလိုက်သူဟုသာ ကွာခြားသည်ကို အသေ အချာ သိသောကြောင့် မိမိသောကကို သိမ်းဆည်း ထားနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြပါသည်။

အဘိုးအိုသည်ပုဏ္ဏားကြီး၏အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်သော ရှင်းပြချက်ကို ကျေနပ်စွာလက်ခံပြီး နောက် သားသေသွားသော်လည်း မျက်ရည်တစ် စက်မျှ မကျ၊ သောကဖြစ်ပုံမရသော ပုဏ္ဏားမကြီး ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးပြန်တော့သည်။

“ငါတူမကြီး၊ အဖေဖြစ်သူက ယောက်ျားရင့်မာ ကြီးမို့ မငိုတာ ထားလိုက်ပါတော့၊ တူမကြီးက မိန်းမသားတန်မဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မငိုရတာလဲ၊ ငါတူမ ကြီးရဲ့သားအရင်းမဟုတ်လို့လား”

၂၈ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဘိုးရယ်၊ ဒီသားဟာ ကျွန်မရဲ့သား အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထုတ်ခဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ။ အမိနို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ”

“အေး၊ ဒါနဲ့များတောင် မငိုတာ အံ့ဩလှတယ်ကွယ်။ မိခင်တို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် နူးညံ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခံစားချက်ပြင်းထန်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် သောကမဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

မိခင်ဆိုသည်မှာ ဖခင်နှင့်စာလျှင် သားသမီးများနှင့် အထိအတွေ့များသူ ဖြစ်၏။ သားသမီးတို့ အပေါ်တွင် ပိုမို၍ သံယောဇဉ်ကြီးမားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။ သားတစ်ယောက်လုံး သေသည်ကို မဆိုထားနှင့်၊ အနည်းငယ်မျှ ထိခိုက်မိလျှင်ပင် မိခင်တို့မှာ ပူပင်ကြောင့်ကြ၍ မဆုံးဖြစ်တတ်ကြပေ

ထေတေးဆင်ခြင် ကျွဲတာပြင် ♦ ၂၉

သည်။ သို့ပါလျက် မိမိရှေ့မှောက်တွင် သားတစ်ယောက်လုံး သေသည်ကိုပင် မဝိကြွေးသော ပုဏ္ဏေးမကြီးကို မြင်ရသော အဘိုးအိုမှာ မည်သို့ နားလည်ရမည်မသိသောကြောင့် မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အဘိုးရယ်၊ ဒီသားလေးကျွန်မတို့ထံလာတုန်းကလည်း ခွင့်မတောင်းဘဲ လာခဲ့တာပါ။ ပြန်သွားတော့လည်း ခွင့်မတောင်းဘဲ ပြန်သွားတာပါ။ သူ့သဘောနဲ့သူ ပြန်သွားတဲ့သားကို တမ်းတဝိကြွေးနေလို့ ကျွန်မမှာ ဘာအကျိုးထူးရှိမလဲဆိုတာ အဘိုးပဲစဉ်းစားကြည့်ပါတော့”

ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ရောက်လာကြသောသူတို့သည် မိမိတို့၏ကံကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့အတူ ဤဘဝမှ နောင်ဘဝသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ကြရသည်မှာလည်း မိမိတို့ ကံအလျောက်သာ သွားရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘတို့ထံ သားသမီးအဖြစ် ဧည့်သည်ပမာ

၃၀ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ခေတ္တခဏသာ လာရောက်လည်ပတ်ပြီး အချိန်တန်
က ပြန်သွားဟတ်သည့်သဘောကို ပုဏ္ဏားမကြီး
သည် ကောင်းစွာနားလည်၏။

မိမိ၏သားသာမက မိမိကိုယ်တိုင်သည်လည်း
ဤလူ့ပြည်သို့ အခိုက်အတန့် ရောက်နေရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ထား၏။ ဧည့်သည်ချင်းအတူတူ
အရင်ပြန်သွားသူကို သတိတရနှင့် တမ်းတငိုကြွေး
နေခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးမရနိုင်ကြောင်း အဘိုးအိုအား
ရှင်းပြလေသည်။

“မြေးမလေး၊ မင်းကရော သေတဲ့သူနဲ့ ဘယ်လို
တော်စပ်ပါသလဲ”

“အဘိုး၊ သေသွားတဲ့သူဟာ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသော အစ်ကိုပါ”

“ငါ့မြေးရဲ့အစ်ကို သေတာတောင် မငိုတဲ့
အကြောင်းအဘိုးကို ပြောပြပါလား”

ညီမငယ်တို့သည် အစ်ကိုကြီးတို့အား ချစ်
ကြောက်ရိုသေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သံယောဇဉ်ကြီး
မားကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ အပြေးအလွှား

ထေတေးဆင်ခြင်ကြိုကာပြင် ♦ ၃၁

ရေတွက်ကြည့်ပါမှ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော မောင်နှမတို့တွင် အစ်ကိုကြီးသေသည်ကို ညီမငယ်က သောကာဖြစ်ပုံမရ။ တစ်အူထုံဆင်းမောင်နှမဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးပုံ မရသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အဘိုးအိုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဘိုး၊ ကျွန်မငိုလို့ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ပြန်ရှင်လာမှာမို့လို့လား၊ ပြန်ရှင်လာစတမ်းဆိုရင် ကျွန်မမရပ်မနား ငိုပါမယ်။ ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုအတွက် ပူဆွေး ငိုကြွေးနေရင် ပိန်ချိုးညှိုးနွမ်းရုံသာ ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်မငိုနေတာကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မမငိုတာပါ”

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို လိုလိုလားလား လက်ခံရယူလိုသူသည် အကျိုးမဲ့ကို တောင့်တနေသူသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကျိုးရှိ၊ အကျိုးမဲ့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်သော သေသူ၏နှမငယ်သည် အကျိုးမဲ့ ငိုကြွေးခြင်းကို လက်မခံပေ။

၃၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ထောင်း
ကိုယ်ကြေလည်း အဖြစ်မခံ။ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုက်အဝန်းက မိမိအတွက်နှင့် စိတ်ဆင်းရဲကြ
ရ၍ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်သလို ဖြစ်မည့်အဖြစ်ကို
လည်း မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်
သောကတရားများကို အားလုံးအတွက် ရင်ထဲမှာ
ပင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည့် အကြောင်းကို
အဘိုးအိုအား သိရှိစေ၏။

အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း အသိပညာ
မငယ်သော မိန်းမပျိုလေး၏စကားကို အဘိုးအို
သည်သဘောကျ၍မဆုံးပြီ။ တစ်ဖန်ထိုလုံမပျိုလေး
ထက် အသက်အရွယ် အနည်းငယ် ကြီးဟန်ရှိ၍
တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် မီးပုံကို စိုက်ကြည့်နေ
သော မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကို သတိထားမိကာ
မေးပြန်ပါ၏။

“ငဲ့မြေး၊ မင်းကရော သေသူနှင့် ဘာတော်ပါ
သလဲ”

သေတေးဆပ်ခြင် ကြိုတာငြင် ♦ ၃၃

“အဘိုး၊ သေသူဟာ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အိမ်ဦးနတ်ပါ။ အရှင်သခင် လင်ယောက်ျား ပါ”

“ငါ့မြေး၊ ဒါဆို မင်းတော့ မုဆိုးမလေးဖြစ်သွား ပြီပေါ့၊ အားကိုး အားထားပြုစရာ လင်ယောက်ျား မရှိတော့တာတောင် မင်းမငိုဘူးလား၊ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်လို့ ငိုသင့်လျက်သားနဲ့ ငါ့မြေးမငိုတဲ့အကြောင်း ကိုအဘိုးသိပ်ကိုသိချင်ပါတယ်”

“ရထားတို့မည်သည် အလံတံခွန်ရှိမှ တင့် တယ်၏။ မိန်းမတို့မည်သည် လင်ယောက်ျားရှိမှ တင့်တယ်၏။ မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်ယောက်ျားမရှိသောမိန်းမမှာ လောကအလယ် မတင့်တယ်” ဟု ရှေးလူကြီးများ ဆိုရိုးစကား ပြုထား ကြပါသည်။

“မုဆိုးမ” ဟူသော နာမည်ဆိုးကြီးဖြင့် အသက် ရှင်ရမည်ကို မိန်းမသားတို့ သေလောက်အောင် ကြောက်တတ်ကြပါ၏။ အကြောင်းရှာကာ အပြစ် ဆိုကြ ကဲ့ရဲ့လိုကြသော လောကလူသားတို့အလယ်

၃၄ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၌ မုဆိုးမဖြစ်ရလျှင် ရှင်လျက်သေသည်နှင့် မထူးသည်မို့ လွန်စွာအားငယ်ပြီး သောကအပူမီးကြီးတောက်လောင်ခံကြရ၏။ သို့စင်လျက် ဤမိန်းမငယ်ကား ဣန္ဒြေမပျက်လှ၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ပုံမရ၍ အဘိုးအိုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သေသူ၏ဇနီးသည်လည်း အသက်တမျှ ချစ်ကြင်နာရသော လင်ယောက်ျားကို မသေစေချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သားတစ်ရာ မြေးတစ်ရာရသည် အထိအိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းသင်းလိုသောဆန္ဒရှိပါသည်။ အရွယ်ကောင်းစဉ် ချစ်လင်၏အသက်ကို လုယူသွားသော သေမင်းကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သို့ပါသော်လည်း သေသူကို ဖက်ငိုနေ၍လည်း ပြန်ရှင်လာမည်မဟုတ်။ မိုက်မဲခြင်း၊ ရူးသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခံယူချက်ရှိသော မိန်းမငယ်က ဤသို့ပြန်ဖြေ၏။

“အဘိုးရယ်၊ သေပြီးတဲ့ ကျွန်မရဲ့လင်ယောက်ျားကို တမ်းတငိုကြွေးတာဟာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က

ထေးဆင့်ခြင်း ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၃၅

လပြည့်ဝန်းကိုယူပေးပါလို့ပူဆာနေတဲ့ကလေးငယ်
လိုပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျွန်မ အဲဒီလောက် အသိ
ဉာဏ် မနည်းလို့ မငိုကြွေးတာပါ။ ကျွန်မယောက်ျား
ကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ချစ်၍ငိုသူများကိုသာတွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော
အဘိုးအိုသည် ချစ်၍မငိုသူတို့၏ အဖြေစကားများ
ကို ကြားရလျှင် ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်မိ၏။ အမှန်
တကယ် ချစ်တတ်သူများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပါပေါ့
လားဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိ၏။

ထို့နောက်လူတကာတွေ့စကားပြောနေစဉ်မှာ
ပင် အလောင်းမီးရှို့ရာ မီးပုံကြီးအတွင်းသို့ ထင်း
ချောင်းများ ကောက်ယူထည့်နေသော အမျိုးသမီး
ငယ်ကလေး၏ အနီးသို့သွားကာ မေးမြန်းပြန်ပါ
သည်။

“ကလေးမ၊ မင်းကရော သေသူနှင့် ဘာများ
တော်စပ်ပါသလဲ”

“အဘိုး၊ သေသူဟာ ကျွန်မရဲ့အရှင်သခင်ပါ”

၃၆ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းကို အမြဲမပြတ် နှိပ်စက် တတ်တဲ့ အရှင်သခင်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါတော့ သူ့ရဲ့ ညည်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်က လွတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ မငိုတာနဲ့ တူပါရဲ့”

အဘိုး၏အထင်နှင့်အမြင်တို့ကား တက်တက် စင်အောင် လွဲမှားနေ၏။ အိမ်ဖော်တို့ကို နှိပ်စက်လေ့ ရှိသော အိမ်ရှင်တို့၏သဘာဝ၊ အိမ်ရှင်တို့ကို မုန်းတီး နေလေ့ရှိသော အိမ်ဖော်တို့၏သဘာဝကို ခန့်မှန်း တွေးဆ၍ ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်ဖော်မလေး ၏ အဖြေက အဘိုးအိုအား ထပ်မံ၍ အံ့အားသင့်စေ ပြန်၏။

“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ရှင်သခင်က ဒီလိုနှိပ်စက်တတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန်ပဲ ကောင်း ခဲ့ပါတယ်။ ခန္တီမေတ္တာတရားတွေနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါ တယ်။ ကျွန်မရဲ့အိမ်ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဖူးပါ။ ကျွန်မ အလွန်ချစ်ခင် အားကိုးရတဲ့ အရှင်သခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

ထေးထေးဆစ်ခြစ် ကြိုတာခြစ် ♦ ၃၇

“ဒီလိုဆိုလည်း၊ မင်းဘာကြောင့် မငိုရတာလဲ”

“အဘိုးကို ကျွန်မ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောပြပါ့မယ်၊
ကျွန်မ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း တစ်ခါတလေ
ရေအိုးတွေ ကျကွဲဖူးပါတယ်။ အဲဒီအိုးခြမ်းကွဲ
ကလေးတွေကို ပြန်ဆက်ပြီးတော့ အိုးကောင်းပြန်
လုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမျှ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့
အိမ်ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာလည်း ဘဝတွေ ကွာခြား
ကွဲပြားသွားခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်လိုမျှ ပြန်ဆက်စပ်လို့
လည်းမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ကျွန်မမငိုကြွေး
တာပါ”

ခရီးသွားအဘိုးအိုကားအကျေနပ်ကြီးကျေနပ်
သွားလေပြီ။ အတုယူဖွယ်၊ အားကျဖွယ် ကောင်းလှ
သော ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် မိသားစုဝင်များ၏ တရားဓမ္မ
လက်ကိုင်ရှိသောကြောင့် ချစ်သောသူနှင့်ကွေ့ကွင်း
ရချိန်တွင် မတုန်မလှုပ်သောကမဖြစ်ဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်
သည်ကို အံ့သြချီးမွမ်းလေ၏။ ဒါန သီလ ဘာဝနာ
တရားများကို မမေ့မလျော့ ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား

၃၈ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုပြီးနောက် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သောကဟူသော သဘောတရားသည် အမှန်တရားကို မသိမမြင်ကြသောသူများ၏ ရင်တွင်းတို့သာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမှန်ကိုသိ၍ သောကအဖြစ်မခံသော သူတို့နှင့်ကြုံဆုံလျှင်ကား အနားသို့ပင် မကပ်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ရတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သားသေသော်လည်း မငိုကြွေးကြသော မိသားစုတစ်စု၏ အသီးအသီး နှလုံးသွင်းကြပုံကို ထိုသို့ဟောပြလိုက်လျှင် သားသေ၍ ငိုနေသော သာဝတ္ထိသူဌေးကြီး အင်္ဂါရပ်လေတော့၏။ ရင်တွင်း၌ စူးဝင်နေသော သောကဆူး၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့သည်လည်း ပျောက်ကင်းငြိမ်းအေးသွားလေတော့၏။

လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း

မိဘနှင့် သားသမီးတို့တွင် မိဘတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝကို စတေးပြီး သားသမီးတို့၏ဘဝ လှပစေရေးအတွက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတတ်ကြ၏။ မိမိတို့၏ အရေးကို ပဓာနမထားဘဲ အရာရာတွင် သားသမီးတို့၏ အရေးကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ကာ အသက်ရှင်နေကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ မိဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကားအတိုင်းအဆမရှိများပြားသည်ကို အားလုံးအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။

၄၀ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အနန္တဂုဏ်အင် ကျေးဇူးရှင်တို့တွင် ဘုရား၊
တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာသမားတို့နှင့် လွဲချော်စေကာမူ
လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိဘတို့နှင့် ဆုံစည်းကြရ
သည်သာ ဖြစ်၏။ မိဘနှစ်ပါးလောက် မိမိတို့အပေါ်
တွင် မေတ္တာထားသူ၊ ချစ်ခင်ကြင်နာသူ ဤလောက
တွင် မရှိပါ။ သားသမီး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ လင်
မယား စသည်တို့ကို အစားပြန်ရနိုင်သော်လည်း
မိဘသေလျှင်ကား အစားပြန်ထိုး၍ မရနိုင်ပါ။
ထို့ကြောင့် မိဘများသေလျှင် သားသမီးတို့ ငိုကြွေး
ပူဆွေးကြသည်မှာ လောကအမြင်အရ သဘာဝ
ကျပါသည်။

သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းဖြင့် ငိုသည်
ဖြစ်စေငိုကြွေးခြင်းသောကသည် အကုသိုလ်တရား
ပင် ဖြစ်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အကုသိုလ်ပွားစေသော
သောကကို နှစ်မြို့တော်မူ။ သတ္တဝါများကိုလည်း
သောကမဖြစ်စေလို။ ထို့ကြောင့် ဖခင်သေဆုံး၍
ငိုကြွေးနေသော သူဌေးတစ်ဦးထံ ကြွသွားတော်မူ
ပါသည်။

ထေတေးဆင်ခြင် ကြိုတာငြစ် ♦ ၄၁

“ဒါယကာ သင် ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေပါ သလား”

“မှန်ပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူး ရှင် ဖခင်ကြီး သေဆုံးကွယ်လွန်သွားလို့ သောက ရောက်နေပါတယ် ဘုရား”

သူဌေးသားသည် ဖခင်၏ ကျေးဇူးတရားကို သိ၏။ ဖခင်ကို အလွန်လည်း ချစ်ခင်၏။ မမျှော်လင့် ဘဲ ဖခင်ကြီး မျက်ကွယ်ပြုသွားသောအခါ ဖြေ မဆည်နိုင်အောင် သောကဖြစ်ရ၏။ စားသောက် ရန်ပင် သတိမရ။ အချိန်ရှိသမျှ ငိုကြွေးနေ၏။ ပြုဖွယ် လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမျှ မပြုနိုင်။ တမိုင်မိုင်ဖြင့် သောကခံစားနေရသော သူဌေးသားကို သနား တော် မူလှ၍ မြတ်စွာဘုရားက သောကဖျောက်ပေး ရန် မေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါယကာ ရှေးပညာရှိတို့သည် လောကဓံ ရှစ်ပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိကြသောကြောင့် ဖခင် သေသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ သောကမဖြစ်ပါ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံသော်လည်း

၄၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အနည်းငယ်မျှ မငိုကြွေးသော ရာမမင်းသား
အကြောင်းကို သာဓကပြုကာ ဟောပြတော်မူပါ
သည်။

ဗာရာဏသီပြည်ကြီးတွင် ပြည့်ရှင် ဒဿရဋ္ဌမင်း
ကြီးကား နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်သွားလေပြီ။ တိုင်း
သူပြည်သားအားလုံးတို့သည် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့
စောင့်ရှောက်တတ်သော မင်းကြီးကို ဆုံးရှုံးရသည်
မို့ ပြည်သူအားလုံးတို့မှာ ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့ ပူဆွေး
ကြရ၏။ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်လာသည်မှာ ထီးမွေ၊
နန်းမွေ ဆက်ခံရေးကိစ္စ ဖြစ်၏။

ပြည်သူတို့ လေးစားချစ်ခင်ကြသော ရာမ
မင်းသားကား ညီတော်လက္ခဏာ၊ နှမတော် သီတာ
တို့နှင့်အတူ နန်းတော်မှ အလွန်ဝေးကွာသည့်
တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေကြရှာ၏။ မိဖုရား
ခေါင်ကြီးမရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ရာဇပလ္လင်၌
မင်းကြီးနှင့် တွဲကာ နေရာယူလာသည့် မိဖုရား
အသစ်၏ လုပ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း သိနေကြ၏။ သူမ၏
သားတော် ဘရတမင်းသားလေးကို ထီးနန်းတင်နိုင်

ထေးဆင့်ခြင်း ကြိုတင်ခြင်း ◆ ၄၃

ရေးအတွက် အစဉ်တစိုက် ပူဆာနေ၏။ သူမ၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ကာ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရင်သွေး တော်လေးများကို ဘေးကင်းရာသို့ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းကြီးမရှိသည့်နောက် ဘရတ မင်းသားလေးကို ထီးနန်းအပ်ရန် မိဖုရားက ပြောဆို သောအခါ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအားလုံး ဝိုင်း ဝန်းကန့်ကွက်ကြတော့၏။

ဘရတမင်းသားလေးက ကြားမှ မြေစာပင် ဖြစ် ရချေပြီ။ မယ်တော်က တစ်ဖက်၊ တိုင်းပြည်က တစ် ဖက် အားပြိုင်နေကြချိန်၌ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံရတော့၏။ မိမိသည် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မက်မောလှသူ မဟုတ်။ အစဉ် အလာအရ နောင်တော်ကြီး ရာမမင်းသားသည်သာ အမှန်တကယ် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သင့်သူဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောဆိုပြီး မင်းမြှောက်တန်ဆာများကို ယူကာ နောင်တော်ကို မင်းတင်ရန် အလျင်အမြန် လိုက်သွားလေ၏။

၄၄ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘရတမင်းသား တောကျောင်းလေးသို့
ရောက်လျှင် အေးချမ်းစွာ တရားနှလုံးသွင်းနေသော
နောင်တော်ရာမမင်းသားကို တွေ့မြင်ရ၏။ ရွှေနန်း
တော်မှခွာ၍ တောထဲတောင်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေ
သည်မှာ ကိုးနှစ်မျှ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း နောင်
တော်ကြီးက ညှိုးခြောက်၍ မနေ။ ညီတော် နှမတော်
တို့ ရှာဖွေကျွေးမွေးသည့် သစ်သီးသစ်နှံများနှင့်
စားသောက်မှုတပြီး တရားနှင့် ပျော်မွေ့နေပုံရ၏။
ဘာကိုမျှ မျှော်လင့်တမ်းတမနေဘဲ ကြည်လင်ချမ်း
မြေ့နေပုံ ရပါ၏။

ဘရတမင်းသားနှင့် မှူးမတ်များ ရှိခိုးဦးတင်၍
ခမည်းတော် ကံကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းနည်းပက်
လက်လျှောက်ထားကြ၏။

အားလုံးသောသူတို့ ပူဆွေးကြသော်လည်း
ရာမမင်းသားကား ဣန္ဒြေပင် မပျက်။ ခမည်းတော်
ကို မချစ်၍ မဟုတ်။ အသက်တမျှ ချစ်ပါ၏။ လူလား
မြောက်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာသော
ခမည်းတော်၏ကျေးဇူးတရားများကိုလည်း သိပါ၏။

ထေးထေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၄၅

သို့သော် လောကဓံတရား၏သဘောကို နားလည်ထား၍ တရားနှင့်သာ ဖြေလိုက်ပါတော့သည်။

ရွှေနန်းတော်တွင် လူ့ဘဝ၏ အထွတ်အထိပ်၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာများကိုလည်း ခံစားခဲ့ပြီးပြီ၊ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့နှင့် တစ်စုတဝေး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသလို တကွဲတပြားစီလည်း ခွဲခွာကြေကွဲရပြီးပြီ။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာမည်ကိုသာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသူမို့ ပူဆွေးသောကမဖြစ်တော့။ လောက၏သဘောကို နားလည်သွားပြီမို့ သိပ်ပြီးမတုန်လှုပ်တော့။

ထိုအချိန်တွင် လက္ခဏာမင်းသားနှင့် သီတာဒေဝီတို့ တောကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘရတမင်းသားလေးနှင့် မှူးကြီးမတ်ရာတို့ကို တွေ့ရလျှင် အကြောင်းထူးပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။ အကျိုးအကြောင်းသိရရန် နောင်တော်ကြီး၏ အနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ မေးမြန်းကြပါသည်။

၄၆ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ရာမမင်းသားကား ညီငယ်၊ နှမငယ်တို့ကို ခမည်းတော်နတ်ရွာစံကြောင်း ရုတ်တရက် ပြောမထွက်နိုင်။ အသက်အရွယ်လည်း ငယ်ကာ ဆင်ခြင်တုံတရားနည်းပါးကြသေးသည်မို့ချက်ချင်းပြောလိုက်လျှင် ပူဆွေးသောကကြောင့် နှလုံးသားများ ကွဲကြေသွားကြမည်ကို သိ၏။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်သည်မို့ပြောရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပူပန်သောကများ တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်းအေးစေရန် ပရိယာယ်ဆင်ကာ မာမာထန်ထန် ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ ဒီနေ့အချိန်နှောင်းမှ ပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီအပြစ်အတွက် ဒဏ်ပေးတာ ခံကြရမယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရေကန်ထဲ ဆင်းပြီးရပ်နေကြ”

ညီတော်၊ နှမတော်တို့သည် နောင်တော်ကြီး ရာမမင်းသားအား လွန်စွာ လေးစားချစ်ခင်ကြ၏။ ခမည်းတော်၏ ထီးရိပ်နန်းရိပ်မှ ခွာလာချိန်ကစ၍ နောင်တော်ကြီးကို ဖခင်သဖွယ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား

ထေးဆင်းဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၄၇

ကြ၏။ နောင်တော်ကြီး၏ စကားအတိုင်း ကိုယ်တစ်
ပိုင်းမြှုပ်ရုံမျှ ရေထဲ ဆင်းရပ်နေလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ

“ညီတော်၊ နမတော်တို့ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နား
ထောင်ကြပါ။ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံသွားပြီ” ဟု
ပြောလိုက်ပါသည်။

မထင်မှတ်သောစကားကို ကြားရလျှင် မောင်
နမနှစ်ဦးစလုံးဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်း၍မေ့မြောသွား
ကြသည်။ မှူးမတ်တို့ ရေထဲသို့ အမြန်ဆင်းကာ
ဆယ်ယူပြုစုရတော့၏။ သတိရလာလျှင် အသည်း
အသန် ငိုကြွေးကြသည်။ မှူးကြီးမတ်ရာတို့လည်း
သားတော်သမီးတော်တို့ကို သနားမဆုံးဖြစ်ကာ
ငိုကြွေးကြပြန်သည်။ ငိုကြွေးသူတို့၏ အလယ်တွင်
မတုန်မလှုပ် သောကမဖြစ်ဘဲ နေနိုင်သူမှာ ရာမ
မင်းသားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ၏။

ရာမမင်းသား၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုကို တွေ့
မြင်ရလျှင် ဘရတမင်းသားလေးမှာ တအံ့တဩ
ဖြစ်ရ၏။

၄၈ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“နောင်တော်ကြီးရာမမင်းသားဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိနေလို့ ငိုသင့်လျက်သားနဲ့ မငိုတာပါလဲ။ ခမည်းတော်တစ်ပါးလုံး နတ်ရွာစံ သွားတာတောင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း မဖြစ်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ” ဟု တဲ့တိုးပင် မေးလိုက်ပါသည်။

ဘရတမင်းသားကား ငယ်ရွယ်သူပီပီ နောင်တော်၏ အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်။ သွေးသားမတော် စပ်သူများပင် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံကြောင်း သိရလျှင် ငိုကြွေးပူဆွေးကြ၏။ အစ်ကိုတော်၊ အစ်မတော်များလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားကြရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မချီမဆုံ ခံစားရ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် နောင်တော်ကြီးသည် သူစိမ်ပြင်ပြင် နေနိုင်လွန်းသည်ကို အားမရ၍ အပြစ်တင်ကာ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီငယ် ဘရတ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ငိုကြွေးကြတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲကြလို့ သေဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ငိုကြွေးတယ်ဆိုတာ မိုက်မဲ့တဲ့သူ

ထေးဆင်းခြင်းကြောင့် ♦ ၄၉

တွေ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။ အသိဉာဏ်ရှိသူတွေဟာ ဘယ်
တော့မျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနှိပ်စက်ကြပါဘူး။”

ရာမမင်းသားသည် အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ကာ
သုံးသပ်သူဖြစ်၏။ ငိုကြွေးခြင်းကြောင့် အကျိုးထူး
တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ထွန်းလာသည် မရှိ။ မိုက်မဲစွာ
ပူဆွေးသောကဖြစ်ကြ၍ အသက်သေဆုံးသူများ
အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားသွားကြသည်များကို တွေ့
မြင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအလှည့်တွင် သောကကင်း
အောင် နှလုံးသွင်းနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီငယ်ရယ်၊ မင်း အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်
စမ်းပါ။ ကြီးသူငယ်သူ ဘယ်သူမဆို သေမင်းခံတွင်း
သက်ဆင်းကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ ပညာရှိသူ
ပညာမဲ့သူတွေအားလုံး တစ်နေ့ကျရင် သေဆုံးကုန်
တာပဲ မဟုတ်လား။ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲ
သည်ဖြစ်စေ မသေဘဲနေနိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။”

လူဆိုသည်မှာ သေမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သူသူ
ကိုယ်ကိုယ် မည်သူမဆို သေခြင်းကို ရှောင်ကွင်းနိုင်
ကြသည် မဟုတ်။ မျက်နှာမလိုက်တတ်သော သေ

၅၀ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မင်းသည် ကြီးသူငယ်သူ မည်သူ့ကိုမဆို ချမ်းသာ ပေးရိုး မရှိ။ လူတိုင်းပင် သေမင်းခေါ်ချိန်ကို စားရင်း သောက်ရင်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းစောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရာမမင်းသား သဘောပေါက်၏။ ခမည်းတော်ကြောင့် အမှန်တရားကို မျက်စိလျှမ်းနေသော ဘရတမင်းသားအား ထောက်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ညီငယ် ဘရတ၊ ဟောဒိသစ်သီးတွေကိုပဲ ကြည့်လိုက်စမ်း။ ရင့်မှည့်လာတဲ့ အသီးမှန်သမျှ အပင်ပေါ်က ကြွေကျရသလို အသက်ရှင် မွေးဖွားလာသူမှန်သမျှ သေကြရမှာပဲ”

ရာမမင်းသားသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ကင်းကွာ၍ မနေ။ မြင်သမျှ တွေ့သမျှကို အသိဉာဏ်ယှဉ်ကာ မြင်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်လျှင် ပျက်မြဲ သဘောတရားကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ထားသူဖြစ်သည်။ တောတောင်ထဲရှိ သစ်ပင်များမှ ကြွေကျလာသော ရော်ရွှက်ဝါလေးများ ရင့်မှည့်ပြီး ကြွေကျလာသော သစ်သီးများကို နမူနာထား၍ အချိန်တန်လျှင် ဆီး

သေတေးဆပ်ခြင် ကြိုထားခြင် ♦ ၅၁

တားမရ သေဆုံးကြရမည့် သဘောကို ညီတော် အား လက်တွေ့ပြ၏။ တော်လှန်ပြောင်းလဲမရသော သဘာဝမို့ ငိုကြွေးရုံဖြင့် ပြန်မရှင်လာတော့မည့် ခမည်းတော်ကို တမ်းတမငိုပါဟု ပြောဆိုပါသည်။

“ညီငယ်ရယ်၊ လူတွေဟာ အသေအချာ ကြည့်ရင် နေ့မှာမြင်ပေမဲ့လို့ ညကျ ပျောက်သွား တတ်တာပါပဲ။ ညတုန်းက တွေ့ရပေမဲ့ မနက်လိုကျ တော့ မတွေ့ရတာတွေလည်း အများအပြားပါပဲ။ လူ့ ဘဝဟာ ခိုင်မြဲတည်တံ့နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမြဲ တမ်း အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေရတာပဲ မဟုတ် လား။”

“နေ့မြင် ညပျောက်” ဟူသော စကားသည် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေမှုကို ရည်ညွှန်းသော စကား ပင် ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်နှင့် နောင်ဘဝတွင် နောင် ဘဝကသာ မိမိနှင့် နီးကပ်စွာတည်ရှိနေမှုကိုလည်း ပြဆို၏။ အချိန်မရွေးသေနိုင်သော လူ့အဖြစ်ကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်ရန် ညီတော်အား ရှင်းပြ၏။ မိမိ တို့၏ ခမည်းတော်သာမဟုတ်၊ အခြားအခြားသော

၅၂ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သူတို့၏ ဖခင်များလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြရကြောင်း၊ သေဆုံးသွားလိုက် မွေးဖွားလာလိုက်ဖြင့် လောကသည် အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ညီတော်၊ နမတော်များသည် ကြုံလာသော သောကကို ရင်မဆိုင်နိုင်ကြ။ တမိုင်းမိုင်း တတွေတွေ ဖြင့် ဝမ်းနည်းနေကြ၏။ အထူးသဖြင့် ဘရတမင်း သားလေးမှာ ခမည်းတော်နှင့် အနေများသဖြင့် ရုတ်တရက် ခမည်းတော် ကျောခိုင်းသွားသောအခါ မနေတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အလူးအလဲ ခံစားနေရ၏။ ထို့ကြောင့် အငိုတိတ်စေရန် ပြောရပြန်ပါသည်။

“ညီငယ် ငိုနေတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲနေတာပဲ။ သေသွားတဲ့သူကတော့ ညှိုးနွမ်းပိန်ချိုးအောင် ငိုနေတဲ့သူကို အသိအမှတ်တောင် ပြုသေးလို့လား။ သေတဲ့သူကော ပြန်ရှင်လာလို့လား။ ငိုနေလည်း အပိုပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

“အိမ်ကြီးတစ်လုံး မီးလောင်နေပြီဆိုရင် အမြန်ဆုံး မီးကို ငြိမ်းအောင် သတ်ကြလျက်သားနဲ့ ကိုယ်

ထေဏေးဆင်ခြင် ကျိတာဝန် ◆ ၅၃

ခန္ဓာတွင်းလှိုက်လောင်နေတဲ့ သောကမီးကို မသတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်မိုက်တဲ့သူလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

မီးတကာမီးတွင် သောကမီးသည် အပူလောင်ဆုံး ဖြစ်၏။ လောင်မြိုက်ခံရသူတွေအတွက် မသက်သာဆုံး ဖြစ်၏။ သောကမီးလောင်ပြီဆိုလျှင် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ညှိုးနွမ်းပိန်ချုံးသွားကြ၏။

ပကတိမီးလောင်သောအခါ အလျင်အမြန် ငြိမ်းသတ်ကြသော်လည်း သောကမီးကိုတော့ဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရန် သတိမရကြ။ ထိုကဲ့သို့ မိုက်မဲသောသူများထဲတွင် မိမိ မပါဝင်လိုသဖြင့် မငိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရာမမင်းသားက ရှင်းပြလေသည်။

ဘယ်လိုပင်ပြောဆိုသော်လည်း ဘရတမင်းသားလေးသည် သဘောမပေါက်နိုင်သေး။ သူ ဝမ်းနည်းသလို နောင်တော် ဝမ်းမနည်းသည့်အတွက် မကျေနပ်နိုင်။ အသည်းမာလွန်းသည့် နောင်တော်ကိုသာ အပြစ်မြင်နေပါသည်။

၅၄ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ညီငယ်ဘရတ၊ လူဆိုတာ ဒီဘဝကို လာတုန်း ကလည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဒီဘဝက ပြန် ထွက်သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ခေတ္တခဏ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရုံကလွဲလို့ ဘာများ ဆက်စပ်မှု ရှိလို့လဲ။ ခမည်းတော်ကြီးလည်း ဒီ အတိုင်းပေါ့။ အားလုံးကိုထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက် တည်းပဲပြန်ထွက်သွားရတော့မှာပါ”

မိဘ၊ သားသမီး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုး သင်္ဂဟဆိုသည်မှာ ဒီဘဝအတွက် ခေတ္တခဏ ဆက် စပ်မိကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့လမ်းကိုယ့်လမ်း လျှောက်လှမ်းနေကြရာမှ တစ်ခဏ တွေ့မိကြ၏။ အချိန်တန်လျှင် ကိုယ့်လမ်းနှင့်ကိုယ် လျှောက်ကြရ မည်သာ ဖြစ်၏။ အမြဲတမ်း သေအတူရှင်မကွဲ နေ ထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဟု ရာမမင်းသား ခံယူထား၏။ ထို့ ကြောင့်ပင် ခမည်းတော် ခွဲခွာသွားသော်လည်း စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းမရှိပေ။

“ညီငယ် ဒီဘဝ နောင်ဘဝအကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိတဲ့သူဟာ ဘဝပြောင်းလို့ စိတ်ဆင်းရဲ

ထေးဆင်ခြင် ကြိုတာငြိမ်း ♦ ၅၅

စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ မမြဲခြင်းသဘောကို နှလုံး
သွင်းနိုင်ကြလို့ စိတ်ပူပန်မှုလည်း မရှိကြပါဘူး။
ငါ့မှာ လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ဖို့ အများကြီး လိုပါသေး
တယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ
အတွက် ဆောင်ရွက်စရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါ
သေးတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငိုနေဖို့ အချိန်ရှိမှာလဲ”

ရာမမင်းသားသည် လက်တွေ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်
ရဲ၏။ ငိုကြွေးခြင်းထက် အကျိုးရှိသော တိုင်းပြု ပြည်
ပြု ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ဆောင်လို၏။ ထို့ကြောင့်
ခမည်းတော်နတ်ရွာလား၍ ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း
သောကမဖြစ်အောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောကြားလျှင် ဘရတမင်းသား နားလည်သွား၏။
နောင်တော်ကြီးကို အားကျအတုယူကာ မိမိ၏
သောကများကို အားတင်းဖြေဖျောက်လိုက်ပါတော့
သည်။

ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် သောကကင်းသော
ရာမမင်းသား၏ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပုံတို့ကို ဟော
တော်မူပြလျှင် ဖခင်သေဆုံး၍ ငိုကြွေးနေသော

၅၆ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သူဌေးသားလည်း သတိဝင်ကာ အဝိတိတ်၏။
သောကကင်း၍ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော စိတ်ဖြင့်
သင်္ခါရတရားတို့ကို ရှုမြင်သုံးသပ်လျှင် သောတာပန်
ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းတို့လည်း
သက်သာအေးချမ်းသွားပါတော့သည်။

သေရမှာ ကြောက်သလား

တစ်နေ့နေ့တွင် ဧကန်မုချ သေရမည်ကို လူတိုင်းသိနားလည်ကြသော်လည်းသေခြင်းတရားကို မေ့ထားချင်ကြသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စိတ်ကူးထဲသို့ပင် အဝင်မခံချင်။ မိမိမျက်စိရှေ့တွင် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သေနေကြသူများကို တွေ့မြင်ကြားသိနေကြသော်လည်း “ငါလည်း သေရမှာပါလား” ဟု စဉ်းစားမိသူ ရှားပါးလှသည်။

“ဦးဇင်း ကြားပြီးပြီလား။ ဦးဇင်းကပ္ပိယ ကိုမြင့် ဆုံးသွားပြီ”

၅၈ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မိမိ မြန်မာပြည်က ပြန်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်လကျော် သုံးလလောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ပြန်လာခါနီး တောင်စွန်းမှ ရန်ကုန်သို့အလာ ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သူ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ၀၀ဖြိုးဖြိုးနှင့် အနာရောဂါ မရှိသူမို့ နားကြားများ လွဲလေးသလားဟု သေချာအောင် ထပ်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ဦးဇင်းလာတုန်းက အကောင်းကြီး ရှိသေးတယ်။ ဘာရောဂါနှင့် ဆုံးတာတဲ့လဲ”

“ထွန်းစက်တိုက်မိပြီး ဆုံးတာတဲ့ ဘုရား”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ခါတိုင်း မြန်မာပြည်မှ တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိသလောက် ဤတစ်ခါတွင် အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ကိုမြင့်မှာ အသက် ၄၀ ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိသော လူပျိုကြီးမို့ မိမိတို့၏ ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းသို့ အချိန်ရတိုင်း အမြဲလိုလို ပင် ရောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ကျောင်းတွင်

ထေးထေးဆစ်ခြင် ကြိုတာငြစ် ◆ ၅၉

ဝေယျာဝစ္စပြုစရာရှိလျှင် ပြုပေးသည်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်များ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးသည်။ ပြီးလျှင် ပုတီးစိပ်သည်။ မိမိ၏ ဝီရိယမှ စာအုပ်များ၊ ဓမ္မစေတီမှ စာအုပ်များကို ဖွေနှောက်ဖတ်ရှုသည်။ ညနေစောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်လေသည်။

မိမိ ခရီးထွက်လျှင် အမြဲတမ်းလိုလို ကပ္ပိယအဖြစ် လိုက်ပါလေ့ ရှိသည်။ ဟိုနားသည်နား ခရီးတိုများသာမက နှစ်လ၊ သုံးလကြာအောင် နယ်တရားစခန်းများသွားလျှင်လည်း လိုက်ပါလေ့ရှိသူ မို့ အလွန်ခင်မင်းရင်းနှီးနေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက သေခြင်းတရား (မရဏဿတိ) နှင့် ပတ်သက်သော တရားများ ဟောအပြီး ပလ္လင်မှဆင်းကာ ကျောင်းသို့ ပြန်အရောက်တွင်

“အရှင်ဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေထဲမှာ ဒီတရား အကြိုက်ဆုံးပဲ” ဟု ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ မရဏဿတိတရားကိုမှ ရွေးကြိုက်သူမှာ ယခုလောကတွင် မရှိတော့ပြီ။ သူတော့

၆၀ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မှတ်မိသွားခဲ့လေသလား မသိ။ မိမိကတော့ သူတစ်ယောက်တည်းကို ဆက်ပြီးဟောခဲ့ရသည့် ပလ္လင်အောက်တရားပွဲကို ယခုတိုင် အမှတ်ရနေပါသည်။

“တရားဆိုတာ ကြိုက်ရုံတင်ကြိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ရမှာ။ ခင်ဗျားလည်း အမြဲတမ်း မရဏဿတိကို နှလုံးသွင်းထား”

“ဟာ ဦးဇင်းကလည်း နိမိတ်မရှိ၊ နမာ မရှိ၊ တပည့်တော် အခုမှ အသက် ၄၀ ရှိသေးတာ။ သေဖို့ အဝေးကြီး၊ မသေနိုင်သေးပါဘူး”

မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ယခုပင် သေမင်းကို တွေ့လိုက်သလို လန့်ဖျပ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး မိမိမှာ ရယ်ချင်မိသည်။ လူ့သဘာဝကိုလည်း သံဝေဂယူမိသည်။ သို့သော် မိမိ၏ ကပ္ပိယကိုတော့ “ဒီတစ်ခါ နားလည်အောင် ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်” ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မသေသေးခင် နှလုံးသွင်းခိုင်းတာပေါ့။ သေမှ ပြောနေလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ။ ခင်ဗျား သေသေချာချာမှတ်၊ ကြိုတင်မသိနိုင်တဲ့

ထေးထေးဆစ်ခြစ် ဩဇာခြစ် ♦ ၆၁

တရား (၅) ပါးဆိုတာ ရှိတယ်။ ဇီဝိတံ၊ ဗျာဓိ၊
ကာလောစ၊ ဒေဟနိက္ခေပနံ၊ ဂတိတဲ့။ မြန်မာလို
မှတ်မိအောင် လင်္ကာလေးနဲ့မှတ်ထား”

၁။ “မိမိအသက်၊ သေမည့်ရက်၊ သေချာတိကျ
မသိနိုင်” တဲ့။

“ခုနကပြောတယ်။ တပည့်တော် အသက် ၄၀
ပဲရှိသေးတာ။ မသေနိုင်သေးပါဘူးတဲ့ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒါဆို ဘယ်တော့သေမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။
ရှစ်ဆယ်မှလား၊ ကိုးဆယ်မှလား၊ တစ်ရာမှလား”

“ဒါတော့ တပည့်တော်လည်း မသိပါဘူး
ဘုရား”

“ဒါကြောင့် ခုကတည်းက နှလုံးသွင်းထားဖို့
ပြောတာပေါ့။ သေမည့်ရက်ကို အတိအကျ ဘယ်သူ
မျှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့လည်း သေနိုင်တာပဲ။ နက်
ဖြန်လည်း သေနိုင်တာပဲ။ လူကြီးတွေသေသလို
လူငယ်တွေလည်း သေနိုင်တာပဲ။ ရက်သားလသား
တွေတောင် သေနေတာ မမြင်ဖူးလား”

၆၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“မြင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါကြောင့် အသက်ကြီးတယ်၊ ငယ်တယ် ရွေး
မနေဘဲနဲ့ ခုကတည်းက ကြိုတင်နှလုံးသွင်းထားရင်
မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ဘုရား”

၂။ “မည်သည့်ရောဂါ၊ သေရမှာ၊ သေချာ
တိကျ၊ မသိနိုင်” တဲ့။

“အသက်ကြီးလို့ လူကြီးရောဂါနဲ့မှ သေရမယ်
လို့ သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရာထဲက
မထနိုင်အောင် လဲနေမှ သေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
သွားရင်းလာရင်း၊ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ သေတာ
တွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဟိုတစ်ခါက ခင်ဗျားပါတယ်
မဟုတ်လား။ တောင်စွန်းက ရန်ကုန်ကို အသွားလေ။
ကျိုက်ထိုဘူတာအထွက်မှာ နှစ်ခုံကျော်က ဘုန်း
ကြီးတစ်ပါး ရထားပေါ်မှာ ရုတ်တရက် ပျံလွန်တော်
မူသွားတာလေ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ
ကားတိုက်လို့၊ ရထားကြိတ်လို့၊ ရေနစ်လို့၊ သစ်ပင်

သေတေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၆၃

ပေါ်က ကျလို့ စတာတွေချည်းပါလား။ ကျန်းကျန်း
မာမာရှိရင်းကနေ ရုတ်တရက် သေသွားကြတာပဲ။
ဘယ်ရောဂါနဲ့ သေမယ်၊ ဘယ်လိုဝေဒနာတွေ ခံစား
ပြီးမှ သေမယ်ဆိုတာ မသိဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

၃။ “မည်သည့်ချိန်ခါ၊ သေရမှာ၊ သေချာတိကျ
မသိနိုင်” တဲ့။

“ဘယ်အချိန်သေမယ်ဆိုတာလည်း ကြိုတင်
ပြီး မသိနိုင်ကြဘူး။ မနက်သေမှာလား၊ ညသေမှာ
လား၊ နေ့လယ်လား၊ ညနေလား၊ ဘယ်နှစ်နာရီမှာ
သေမယ်လို့ ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဘယ်
လပိုင်းမှာ သေမယ်။ ဘယ်ဥတုမှာ သေမယ်။ နွေ
လား၊ မိုးလား၊ ဆောင်းလားလို့ မသိနိုင်ဘူး။ ကြံတော
သချိုင်းသွားကြည့်ပါလား။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း
မီးသဂြိုဟ်နေရတာပဲ။ ဆေးရုံတွေမှာလည်း ကြည့်
ပါဦး။ အချိန်မတော်ကြီးမို့ မသေချင်ပါဘူးဆိုပြီး ဆွဲ
ထားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်

၆၄ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နှမတွေ မစုံသေးလို့ စောင့်ချင်သေးပါတယ်ဆိုပြီး
ရက်ဆွဲထားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကျရင်
သေကြတာချည်းပဲ။ အချိန်မရွေး သေနိုင်တာမို့
မသေခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပြောနေရတာ”

၄။ “မည်သည့်နေရာ၊ သေရမှာ၊ သေချာတိကျ
မသိနိုင်” တဲ့။

“အချိန်မရွေး သေနိုင်သလို နေရာမရွေးလည်း
သေနိုင်တာပဲ။ ကိုယ့်သင်္ချိုင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ကို ဘယ်သူမျှ မသိဘူး။ မြို့မှာနေပေမဲ့ တောမှာ
သေချင် သေမယ်။ တောမှာနေပေမဲ့ မြို့မှာ သွားပြီး
သေချင် သေတာပဲ။ တချို့သူများ မြို့ရွာကို အလည်
သွားရင်း ခေါင်းချလိုက်ရတာတွေ ကြည့်ပါလား”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ဘုရားလက်ထက်က ဇာတ်တော်တစ်ခု ပြောပြ
မယ်။ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သူများသေဖူးတဲ့နေရာမှာ
မသေချင်လို့ဆိုပြီး သူ့အတွက် ဘယ်သူမျှ မသေဖူး
သေးလို့ ထင်တဲ့နေရာတစ်ခုကို လူသူမရောက်တဲ့

ထေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၆၅

တောင်ကြိုတောင်ကြားမှာ သင်္ချိုင်းနေရာ ရှာထား
တယ်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားသိတော့ ဘာပြောတယ် မှတ်
လဲ။ “ပုဏ္ဏားကြီး သင်က ဒီနေရာကို စင်ကြယ်တဲ့
နေရာ သင်္ချိုင်းလွတ်တဲ့နေရာလို့ ထင်နေတယ်။
ဒီနေရာဟာ တခြားလူကို မပြောနဲ့။ သင်ချည်းပဲ ဘဝ
ပေါင်းများစွာ သင်္ချိုင်းနေရာ ဖြစ်ဖူးတယ်” တဲ့။

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“ဆိုလိုတာက ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဘယ်နေရာ
မရွေး မသေဖူးတဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကိုယ်သေ
ဖူးတဲ့ နေရာချည်းပဲ။ ကိုယ့်သင်္ချိုင်းမြေချည်းပဲတဲ့။
ဘယ်နေရာမဆို သေနိုင်တာပဲတဲ့”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

၅။ “သေပြီးနောက်မှာ၊ ဘယ်ရောက်မှာ၊
သေချာတိကျမသိနိုင်” တဲ့။

“ပါဠိလို ဂတိဆိုတာက သေပြီးနောက်မှာလား၊
ရောက်ရမယ့်ဘဝကို ပြောတာ။ တို့တွေ လက်ခံ ယုံ

၆၆ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကြည်ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ၃၁ ဘုံဆိုတာ ရှိတယ်။
အဲဒီ ၃၁ ဘုံကို အကျဉ်းချုပ်ခွဲရင် သုဂတိဘုံနဲ့ ဒုဂ္ဂတိ
ဘုံလို့ ပြောနိုင်တယ်။ သုဂတိက ကောင်းတဲ့လားရာ
ဘုံဘဝ။ လူပြန်ဖြစ်တာ နတ်ဗြဟ္မာဖြစ်တာမျိုးပေါ့။
ဒုဂ္ဂတိကမကောင်းတဲ့လားရာဘုံဘဝ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊
ပြိတ္တာဖြစ်ရတာ၊ အပါယ်ကျရတာမျိုးပေါ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒီဂတိတွေက သံသရာထဲက မထွက်နိုင်သေး
တဲ့သူမှန်သမျှ ကျိန်းသေဇကန်ရောက်ကြရမှာနော်။
ရှောင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါဘုရား”

“မှန်ပါချည်း လုပ်မနေနဲ့။ အခု ခင်ဗျား ဒီဘဝက
သေပြီးရင် ဘယ်ရောက်မယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိပါဘုရား”

“ကြိုတင်မသိနိုင်တဲ့ တရာငါးပါးဆိုတာ အဲဒါ
တွေပဲ။ သာမန်ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ ဘယ်လို
မျှ ကြိုမသိနိုင်ဘူး။ ဘုရားရဟန္တာများကတော့ သိနိုင်
ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန္တာများ ခန္ဓာဝန်ချကြတဲ့

ထေးထေးဆင်ခြင် ကြိုထားခြင်း ♦ ၆၇

အခါ နောင်ဘဝ ဒုက္ခခန္ဓာတွေ လွတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးသွားကြတာပေါ့။

“သုဂတိဘဝ ဧကန်ရောက်မှာ သိကြတဲ့ ဓမ္မိက
ဥပါသကာလို သူတော်ကောင်းများလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့
သေရဲကြတယ်လေ။ အသေမဦးခင် ကြိုတင် တရား
ရှာထား၊ တရားရှိထားတော့ သေမှာ မကြောက်ရ
တော့ဘူး။

“အခု ခင်ဗျား သေမှာကြောက်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မချရသေးလို့ပဲ။ လုံလောက်
တဲ့ ကုသိုလ်၊ အားကိုးရတဲ့ ကုသိုလ် မရှိသေးတော့
သေမှာ ကြောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါကြောင့် တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဒီဘဝ
အတွက်သာမကဘဲ နောင်ဘဝအတွက်ပါ ကြိုတင်
ကုသိုလ်ပြုကြတာပဲ။ ဘဝမဆုံးသေးမှန်းသိနေ
တော့ ရောက်ရာဖြစ်ရာ ဘဝတွေမှာ ဒုက္ခမကြုံ
အောင် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတွေ
တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကြရတာပဲ။ အခုဦးရင်း

၆၈ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သေခြင်းတရား (မရဏဿတိ)နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
တရားတွေ ဟောနေရတယ်ဆိုတာကလည်း
ကုသိုလ်မမေ့စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“မရဏဿတိကိုအမြဲတမ်းဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း
နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေခြင်းတရားကို မေ့မထားတဲ့
အတွက် အမြဲတမ်း သတိရှိနေတယ်။ လောကထဲမှာ
အကုသိုလ်တွေနဲ့ချည်း မေ့မနေတော့ဘူး။ ကုသိုလ်
ပြုဖို့ လိုနေပါသေးလား။ သေဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်
သေးပါလားလို့ သိနေတော့ သတိထားနေတော့
ကုသိုလ်ပြုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ တိုးပွားလာတယ်။
မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ပြုချင်စိတ် နည်း
လာတယ်။ ဒါဟာ လက်တွေ့သိမြင်နိုင်တဲ့ မရ
ဏဿတိ ပွားများရကျိုးပဲ။ ဒါကြောင့် အသက်ငယ်
သေးတယ်။ ကျန်းမာသေးတယ်ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲမနေ
ဘဲနဲ့ အနည်းဆုံး မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါလောက်
တော့ “ငါ သေရဦးမှာပါလား” လို့ နှလုံးသွင်းပေ
တော့”

ထေးထေးဆစ်ခြစ် ကျွဲတာခြင် ♦ ၆၉

“မှန်ပါ၊ ကြိုးစားပါမယ် ဘုရား”

“ကြိုးစားပါမယ်” ပြောခဲ့သော မိမိ၏ ကပ္ပိယ တစ်ယောက်တော့ဖြင့် မိမိထက်အလျင်လူ့လောက ထဲမှ ထွက်သွားလေပြီ။ ဘယ်ဘဝတွေရောက်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေပြီမသိ။ သူပြုထားသော ကံများက သာ သူ့ကို စီမံကြပေတော့မည်။ “ကိုဖြင့် တစ်ယောက် ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းပေးရုံ၊ အမျှဝေပေးရုံမျှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါလား။

သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုကြားပြင်

(သထုံမြို့သို့ သုဝဏ္ဏဘူမိ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင်
၁၃၅၈ ခု (၁၉၉၆) ဝါဆိုလပြည့်နေ့က စတင်၍
ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တိုင်းတွင် အဘိုးအဘွား
များနာယူနိုင်ကြရန်တရားပွဲများကျင်းပပေးခဲ့သည်။
တာဝန်ရှိသူတို့၏ စေတနာမှာ ချီးကျူးဖွယ် ကောင်း
လှသည်။ မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပါသည်။
စာရေးသူမှာ ယခင်နှစ်က သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင်
သီတင်းသုံးသဖြင့် တရားပွဲများနှင့်လည်း ကင်းကွာ
ခဲ့ရသည်။ ယခုနှစ် (၁၉၉၇) ဝါဆိုခါနီးတွင် ပြန်လည်

သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၇၁

ရောက်ရှိပြီး တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရတွင် ဝါဆိုခွဲ သဖြင့် ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့ (၂) ရက်ကို သထုံမြို့သို့ ကြွရောက်ရသည်။ သထုံမြို့ဓမ္မဒူတ ခရမ်းကျောင်း တွင် နေ့ခင်း (၂) နာရီခန့်ပြီးလျှင် ဘိုးဘွားရိပ်သာ၌ တစ်နာရီတိတိ တရားချီးမြှင့်ခဲ့ရသည်။ အရွယ်လွန် အဘိုးအဘွားများအတွက် ဘဝဆည်းဆာချိန်တွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ မမေ့ရန် ရည်ရွယ်ထား ဟောခဲ့ပါသည်။ စာဖတ်သူများလည်း သတိဝင် ဆင် ခြင်နိုင်ရန် အကျဉ်းချုပ်ကာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။)

ဒီကနေ့ ၁၃၅၉ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၈) ရက်နေ့ ညနေမှာ အဘိုးအဘွားတို့ကို သံယုတ္တ နိကာယ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် ပဗ္ဗတူပမသုတ္တန်ကို အခြေခံပြီး သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုကာပြင်လို့ အမည် ပေးထားတဲ့ တရားတော်ကို ဟောကြားပေးပါမယ်။

ဘုရားရှင်ကလည်း “အမျိုးသမီးဖြစ်စေ၊ အမျိုး သားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ မည်သူမဆို သေခြင်းတရားကို နေ့နေ့ညည အမြဲမပြတ်အောင်

၇၂ ◆ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိယာရ

ဆင်ခြင်ပါ” လို့ သတိပေးဟောကြားထားပါတယ်။
မရဏဓမ္မောမှို၊ မရဏံ အနတီတော - ငါ့မှာ သေခြင်း
တရား ရှိနေတယ်။ သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်
ဘူးလို့ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းနေရပါမယ်။

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ဘာဖြစ်လို့ “ငါ သေရဦးမယ်၊ ငါ သေရဦးမယ်”
လို့ မကြာခဏ သတိထားခိုင်းရသလဲဆိုတာ
ကုသိုလ်ပြုဖို့ မေ့နေမှာစိုးလို့ပါ။ တရားတော်များအရ
တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာ ကုသိုလ်တရားများနဲ့
တည်ဆောက်မွမ်းမံထားတဲ့ ဘဝကို ဆိုချင်ပါတယ်။
ကုသိုလ်မပြုမိဘဲ အမှတ်မဲ့သေသွားရင် လူဖြစ်ရှုံး
သွားမှာစိုးလို့ မဟာကရုဏာတော်နဲ့ သတိပေးခဲ့တာ
ပါ။

သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်
နေရာရာမှာ ဧကန်မလွဲ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်
တိုးမှာမို့ သေမှာကိုတော့ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ပါ

ထေးဆင့်ခြင်း ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၇၃

ဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုပါ။ ကုသိုလ်မပြုဘဲ
သေသွားတာကမှ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပါ။

“မှန်ပါ့ဘုရား”

အများစုဖြစ်တဲ့လူတွေက တရားအလုပ်လုပ်ဖို့
ကို အမျိုးမျိုးဆင်ခြေတွေပေးပြီး အချိန်ဆွဲတတ်ကြ
ပါတယ်။ အသက်ငယ်သေးတော့လည်း ငယ်သေး
လို့၊ အချိန်တွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။ အသက်
ကြီးမှပဲ လုပ်မယ်ဆိုကြပြန်တယ်။ အသက်အရွယ်
လေးရလာပြန်တော့လည်း ပညာသင်နေလို့၊ စီးပွား
ရှာနေရလို့ဆိုပြီး မလုပ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သင်နေ
လို့၊ စီးပွားရှာနေရလို့ဆိုပြီး မလုပ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့
ပဲ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြန်တော့ သားရေး၊
သမီးရေးတွေ၊ လူမှုရေးတွေ အကြောင်းပြကြပြန်
ရော သေမင်းကိုတော့ ဆင်ခြေပေးလို့ အချိန်ဆွဲလို့
မရပါဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသက်တွေကြီးလာတာ
တောင် ကိုယ့်အတွက်တော့ သတိမရကြသေးဘူး။

၇၄ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဟိုတွယ် ဒီတွယ် တွယ်နေကြပြန်တယ်။ “အဖေ အမေတို့ အသက်ကြီးပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး ကုသိုလ်ရေး လုပ်ကြပါတော့။ သားတို့သမီးတို့ကို စိတ်မပူပါနဲ့” လို့ အတင်းတွန်းလွှတ်တာတောင် စိတ်ဆိုးကြပြန်တယ်။ ပျော်သလိုနေရင်း သေမင်း ငင်တော့မှ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်နဲ့ အားကိုးမဲ့ ကြတယ် မဟုတ်လား။

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်က လွတ်အောင် ရုန်းပြီးမထွက်သေးသမျှတော့ လုပ်စရာအလုပ်တွေ က အတောသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုပြီးသွားပြန် တော့ တစ်ခုစရပြန်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်သွားရင်း နဲ့ အလုပ်တွေ မပြီးခင် သေကြရတယ်။ ရှုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ အလုပ်ပြီးမှ ဆိုရင် တော့ ဒီဘဝမပြောနဲ့ နောင်ဘဝအထိ ဆက်လုပ်ရင် တောင် ကုန်ပါ့မလား။

“မကုန်ပါ ဘုရား”

ထေးဆင်ခြင် ကြိုတာငြိမ် ♦ ၇၅

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိပြည်
ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေစဉ်တုန်းက
ပေါ့။ မွန်းတည့်ချိန် နေပြင်းပြင်း ပူနေတဲ့အချိန်မှာ
ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားထံ
မှောက်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဒကာတော်မင်းကြီး၊ နေပူကြီးထဲမှာ ဘယ်က
လာခဲ့သလဲ” လို့ မေးတော်မူတော့ သူက ဘုရားရှေ့
မှာ ရာဇမာန်ချထားပေမဲ့ ခပ်ကြွားကြွားလေးပဲ ပြန်
ပြီးတော့ လျှောက်တင်ပါတယ်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့ တိုင်း
ပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရတဲ့သူတွေမှာ တိုင်းပြည်
အေးချမ်းသာယာအောင် ဆောင်ရွက်ရ၊ တိုင်းသူ
ပြည်သားတွေ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးရနဲ့ အင်မတန် အလုပ်များပါတယ်။
နေပူမိုးရွာ မရှောင်နိုင်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်ရပါ
တယ်။ အခုလည်း တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စတစ်ခု
ဆောင်ရွက်ရာက ပြန်ခဲ့တာပါ” ဘုရားလို့ လျှောက်
ထားလိုက်ပါတယ်။

၇၆ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ့်မိသားစုလေးတစ်ခုကို တောင် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ရ၊ စီမံရတာ မလွယ်ဘူးဆိုရင် ကောသလမင်းကြီး ပြောတာ မလွန်ဘူးပေါ့နော်။ ဘယ်သူမဆို လူကြီးလူငယ် မရွေး၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အားနေတယ်ဆိုတဲ့သူ ဘယ်မှာရှိပါမလဲ။

“မှန်ပါဘုရား”

အင်မတန်သက်သာပါတယ်၊ အေးချမ်းပါတယ် ဆိုတဲ့ သာသနာ့ဘောင်ထဲက ရှင်တွေ၊ ရဟန်းတွေ တောင်စာတက်ရ၊ စာကျက်ရ၊ စာချရ၊ တရားဟောရ၊ တရားပြရနဲ့ ဘယ်မှာအားလို့လဲ။ အခု အဘိုးတို့ အဘွားတို့တောင် နေစရာ၊ စားစရာ မပူရပေမဲ့ လုပ် စရာတွေက သူသူငါငါရှိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

ဒီလိုဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကောသလ မင်းကြီးကို ဘာပြောသလဲဆိုရင် “ဒကာတော်မင်း ကြီး၊ သင်မင်းကြီးရဲ့ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတစ်ယောက်

သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၇၇

အရှေ့အရပ်က ရောက်လာပြီး သင့်ကို သံတော်ဦး တင်လိမ့်မယ်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာမှာ ကောင်းကင် တိမ်တိုက်နီးပါးရှိတဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ကျောက် တောင်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုကျောက် တောင်ကြီးသည် သတ္တဝါမှန်သမျှကို ကြိတ်ချေ ဖိနှင်းသတ်ဖြတ်ပြီးတော့ ရွှေနန်းတော်ဆီကို ဦး တည်ကာ လာနေပါတယ်။ မင်းကြီး အချိန်မဆိုင်းဘဲ လုပ်စရာရှိတာတွေကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပါတော့” လို့ သံတော်ဦးတင်လိမ့်မယ်။

“ထိုနည်းတူစွာပဲ အနောက်အရပ်၊ တောင် အရပ်၊ မြောက်အရပ်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းလာပြီး သံတော်ဦးတင်ကြမယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သေဘေး ကြီးကလည်း နီးနေပြီ။ လူ့ဘဝကလည်း အလွန်ရခဲ တယ်ဆိုရင် သင်မင်းကြီး ဘာတွေလုပ်မှာလဲ” လို့ မေးတော်မူပါတယ်။

ကောသလမင်းကြီးကလည်း အသေအချာ စဉ်းစားပြီးတော့

၇၈ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလိုသေဘေးကြီးနဲ့ နီးကပ်နေတဲ့အချိန်မှာ တပည့်တော် တရားပဲကျင့်ပါတော့မယ်။ တခြားအလုပ်တွေကို ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်တော့ပါဘူး” လို့လျှောက်တင်ပါတယ်။

“မှန်ပါ့ ဘုရား”

ဘယ်သူမဆို ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့နော်။ လူ့ဘဝကို စွန့်ရမယ့်ဆဲဆဲ အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ သားရေး၊ သမီးရေး၊ မီးရေး၊ ထင်းရေးတွေ ဟိုအရေးဒီအရေးတွေကို လုပ်နေသေးတယ်ဆိုရင်တော့ အတော်ကို မိုက်မဲလို့ပဲ။ အသိဉာဏ်နည်းလို့ပဲလို့ ပြောရတော့မှာပဲနော်။ သေခါနီးတောင် ကိုယ့်အရေး ကိုယ့်အတွက် သတိမရသေးရင် လူဖြစ် မရှုံးဘူးလား။

“ရှုံးပါတယ် ဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ပြီးတော့

“ဒကာတော်မင်းကြီး၊ သင့်ကို သတိပေးစကား၊ အသိပေးစကား ပြောကြားပါတယ်။ သင့်ကို အိုခြင်း၊

ထေဏးဆင်ခြင် ကြိုတာငြင် ♦ ၇၉

သေခြင်း သဘောတွေ အမြဲမပြတ် လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်
နေတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာက ကျောက်တောင်
ကြီးတွေ ဖိလာသလို ဖိနှိပ်လွှမ်းမိုးတော့မယ်ဆိုရင်
သင် ဘာတွေလုပ်မှာလဲ” လို့ မေးတော်မူပြန်ပါ
တယ်။

ကောသလမင်းကြီးက

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ တခြားအား
ကိုးစရာ မရှိပါ။ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးလာပြီ
ဆိုရင် တပည့်တော်မှရှိနေတဲ့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ
နဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်လို့ မရပါဘူး။ တပည့်တော် ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ တံစိုးလက်
ဆောင်ထိုးလို့လည်း မရပါဘုရား။ မင်းတိုင်ပင် ပညာ
ရှိ အမတ်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး လွတ်အောင်
မကြံဆောင်နိုင်ပါ ဘုရား။ ဂါထာမန္တန်တွေ၊ ဆေးဝါး
ဗေဒင်တွေ စီရင်ပြီးလည်း မတားဆီးနိုင်ပါဘုရား။
တပည့်တော် တရားကိုပဲ ကျင့်ပါတော့မယ်။
ကုသိုလ်ကောင်းမှုပဲ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ပါတော့

၈၀ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မယ်” လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ သူ့ရွေးချယ်မှု မမှန်ဘူးလား။

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

သေခြင်းနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရာထူးအာဏာတွေ၊ တတ်မြောက်ထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေက အရာမရောက်တော့ဘူး။ အကုန်လုံး ဒီဘဝမှာ ချန်ခဲ့ကြရတာပဲ။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ သေရင် ကိုယ်မပိုင်တော့လို့မဲ့ပြီးသေရတယ်။ ဘယ်လောက် ရာထူးအာဏာရှိရှိ သေရင် အသုံးမချနိုင်တော့လို့ တန်ခိုးအာဏာမဲ့ပြီး သေရတယ်။ ဘယ်လောက် အသိပညာ အတတ်ပညာတွေ တတ်ထားထား သေရင် မသိတော့လို့ ပညာမဲ့ပြီး သေရတယ်။ တစ်ယောက်မျှ မကျန်ရအောင် သေမင်းက ခေါ်မှာ မို့ အလှည့်စောင့်ရင်း နေရတယ် မဟုတ်လား။ စားသောက်ရင်းစောင့်၊ ပျော်ပါးရင်းစောင့်၊ သွားလာရင်း စောင့်ပေါ့။

သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ခြင်း ♦ ၈၁

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

ဒီတော့ ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင် ကြိုတင်ပြီး လုပ်ထားရမှာက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ကုသိုလ် လုပ်ငန်းတွေပါပဲ။ လှူဒါန်းတဲ့ ဒါန၊ ဆောက်တည် တဲ့ သီလ၊ ကျင့်ကြံပွားများတဲ့ ဘာဝနာတွေဟာ ကိုယ့်နောက်ပါမယ့် သံသရာ ရိက္ခာတွေဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ သံသရာလမ်းတစ် လျှောက်မှာ မပင်မပန်း မညှိုးမနွမ်းဘဲ သွားနိုင် အောင် သတိထား ဆင်ခြင်ကြပါ။ မှတ်မိအောင် လင်္ကာလေးဆိုလိုက်။

သေဘေးဆင်ခြင်၊ သတိဝင်၊ ကြိုတင်ကောင်းမှု ပြုရမည်။

အခု အဘိုးတို့ အဘွားတို့မှာ ကိုယ်တိုင် မကြုံ ရသေးပေမဲ့ ကိုယ့်အောက်ငယ်သူတွေ၊ ကိုယ့်ရွယ် တူတွေ၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူတွေ ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ သေသွားကြတာ တွေမြင်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ သူတို့ ရှေ့က သွားရင် ကိုယ်က နောက်က လိုက်ကြရမှာပဲ။ ရှေ့က

၈၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သွားကြတဲ့သူတွေထဲမှာကုသိုလ်ကောင်းမှုပါမသွား
သူတွေကို သံဝေဂယူကြ၊ ကုသိုလ်ပါသွားသူတွေကို
စံနမူနာထား ကျင့်ကြံပြီးတော့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား
ကြပါ။ ကိုယ့်အလှည့်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
ဘယ်လိုသေကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားကြပါ။

ကုသိုလ်လုပ်ငန်းတွေကို ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး
ကာ အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် မအိုရာ မနာရာ မသေ
ရာနိဗ္ဗာန်ကိုလျင်မြန်စွာရနိုင်ရောက်နိုင်မျက်မှောက်
ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု...သာဓု...သာဓု

ထေးဆင့်ခြင်း ကြိုတာခြင်း ♦ ၈၃

(မမေ့မလျော့အောင် သံဝေဂလင်္ကာလေး
လည်းလိုက်ဆိုကြ)

၁။ အဒ္ဓါဝံ မေ ဇီဝိတံ - ငါ၏အသက်သည် မမြဲပါ
တကား။

၂။ ဓုဝံ မေ မရဏံ - ငါ၏သေခြင်းသည် မြဲပါ
တကား။

၃။ အဝဿံ မယာ မရိတဗ္ဗမေဝ - ငါသည် မချွတ်
ဧကန် အမှန်အားဖြင့် သေရမှာပါတကား။

၄။ မရဏပရိယောသာနံ မေ ဇီဝိတံ - ငါ၏
အသက်ရှင်ခြင်းသည် သေခြင်းသည်သာ
အဆုံး ရှိချေ၏တကား။

၅။ ဇီဝိတမေဝ အနိယတံ - အသက်ရှင်ခြင်း
သည်သာလျှင် မမြဲပါတကား။

၆။ မရဏံ နိယတံ - သေခြင်းသည် မြဲပါတကား။

(ကြိုတင်ကောင်းမှု ပြုနိုင်ကြပါစေ)

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ
ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာ၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

**ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရာဘိဝံသ၏
ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေပဒေသာပင်
ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ**

ကျပ် ဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်းနှင့် သမီးမနုရီစိန်၊
သားကိုနိုင်အောင်၊
သိန်းမင်းသင်္ကန်းတိုက်၊ ကျုံပျော်မြို့။
၂။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု၊ ၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊
မုဒုံမြို့။

ကျပ် ဆယ့်တစ်သိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ ဦးသန်းလွင်၊
သမီးမခင်ခင်စု၊
နှင်းစာပေရတနာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ဆယ်သိန်းအလှူရှင်

- ၁။ နှစ်ဖက်သောမိဘများအားအမှူးထား၍
ဦးမြင့်ထွန်း + ဒေါ်ခင်မာရွှေ၊
သမီးဆုပြည့်စုံထွန်းမိသားစု၊
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန်မိသားစု
အမှတ် (၂၆၆)၊ (၃၃) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

ကျပ် ရှစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်

- ၁။ ဒေါ်ခင်နနှင့် ဦးမြညွန့် + ဒေါ်ခင်မော်မိသားစု၊
သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ် ခုနစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊
သမီးအေးငွေအောင်၊ သားအောင်ငွေဟိန်း
မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ခြောက်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
မိုး - ချိုချည်မိသားစု၊ ညောင်လေးပင်မြို့။

- ၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။
၄။ ဒေါ်ကျင်နမိသားစု၊ ဟိန်းထက်စတိုး
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်းနှင့်အထက်အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦးမိသားစု
အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။
၃။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု၊
ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၄။ ဦးသန်းလွင် + ဒေါ်ရီရီမြင့်မိသားစု၊
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
၅။ ခမည်းတော်ဦးကျော်လှိုင် +
မယ်တော်ဒေါ်မြင့်ကြည်၊
ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။
၆။ လှိုင် - ကမာရွတ်ဆရာ / ဆရာမများနှင့်
စေတနာရှင်များ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၇။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ၊ သမီးမသွယ်သွယ်ထက်၊
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ၈၆ လမ်း၊
မန္တလေးမြို့။

၈။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊
ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘောဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထီလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။

၉။ ဦးသိန်း + ဒေါ်ခင်အုံး၊
အမှတ် ၁၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
(၃) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်း အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးခင်မောင်လွင်) + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်မိသားစု၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ သမီးရည်ဝင်းထက်
(ဆရာကြီးရွှေဆိုင်)၊ တောင်စွန်းမြို့။
- ၃။ ဖခင် ဦးကြွက်နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်ယုံတို့အား
ရည်စူး၍ သမီး မသီတာဝင်း၊ သောင်ကြီးကျေးရွာ၊
ကျုံပျော်မြို့။
- ၄။ ကိုသိန်း + မခင်အုန်း (သမီး) သဲအိအိဝါ၊
ပြည့်ပြည့်ဖြိုး မိသားစု (ရွှေပြည့်စုံသင်္ကန်းတိုက်)
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် သုံးသိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါက်တာအိမ်ဟိုး + ဒေါက်တာခင်သန်းကြွယ်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော့၊
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၃။ ဦးမြင့်သိန်း + ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီးယုလဲ့မြင့်၊
သားဉာဏ်လင်းမြင့်၊ စပါယ်ရုံလမ်း၊ ရွာမ၊ အင်းစိန်။
- ၄။ မသန်းသန်းစိုး၊ မမြင့်မြင့်ဦး၊ သန်းစိုးစတိုး၊
ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၅။ ဦးသာထွန်း + ဒေါ်အုံးခင်၊
သမီးခိုင်ခိုင်ထွန်းဖြူ၊ လှိုင်လှိုင်ထွန်းဖြူ၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့။
- ၆။ ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် + ဒေါ်ခင်ရည်မွန်
မိသားစု၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးအောင်မြင့်သိန်း + ဒေါ်ခင်မိုးရွှေ၊
သားမင်းသူဟိန်း၊
မှော်ကန် (၈) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၈။ ဒေါက်တာဝါဝါ၊ သင်္ချာဌာန၊ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်။

ကျပ် သုံးသိန်းအလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်အေးအေးဝင်း၊ ညီမ ဒေါ်သဲသဲ၊
တူ ကိုအောင်လှိုင်၊ ကျုံပျော်မြို့။

ကျပ် နှစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်တင့်မာမိသားစု၊ ၃၃၊ ကုသိနာရုံလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့၊
၂။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော်၊ သမီးမေသဲဦး၊
ဝင်းလဲ့လဲ့အောင်၊ ၂၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၃။ ဒေါ်ခင်တိုးရီ၊ ဒေါ်ခင်နုရီ၊
လော့စ်အိန်ဂျယ်လိပ်၊ အမေရိကန်။
၄။ (ဦးခင်အောင်) ဒေါ်ပို့ပို့မိသားစု၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅။ ကိုသန့်ဇင် + မဝင်းဝင်းဖြိုးမိသားစု၊
တော်ဝင်ထွန်းသစ်စက်နှင့် ရေသန့်၊ ရေနီမြို့။
၆။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
မြင့်ရတနာရွှေဆိုင်၊ အင်းစိန်ဈေးကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
၇။ (ဦးငွေသိန်း) ဒေါ်ခင်မေ၊ ရွှေဆိုင်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
၈။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဌေးလွင် (ငြိမ်း) + ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊
ရွှေဟင်္သာစတိုး၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၉။ ဒေါ်ခင်ရီမွေးနေ့အလှူ။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၀။ ဦးဘုန်းမော်ရွှေ + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်၊

သမီးစုနှင်းရွှေမိသားစု၊ မကွေးမြို့။

၁၁။ ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၊

ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၂။ ဦးသော်ဇင် + ဒေါ်တင်တင်နွဲ့၊

အစ်မ ဒေါ်တင်တင်အေး၊

သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် တစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

၁။ ဦးကိုကို + ဒေါ်လေးငယ်နှင့်

ကိုဇော်မင်း + မဇင်မာမိသားစု၊ တောင်ငူမြို့။

၂။ ဦးဘသီး + ဒေါ်ခင်ခင်လှ၊ မြသပိတ်လမ်း၊ သထုံမြို့။

၃။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလေးရှား။

၄။ ဦးထွန်းထွန်းဦး + ဒေါ်သိန်းသိန်းဌေးမိသားစု

၁၀ - အေ (၁) လမ်း၊ လှိုင်ရတနာမွန်အိမ်ရာ၊

ရန်ကုန်မြို့။

၅။ ဦးကိုကို + ဒေါ်ခင်နွဲ့နွဲ့၊ ရွှေရတနာလမ်း (၈) မိုင်၊

ရန်ကုန်မြို့။

- ၆။ ဦးဒယ်ရစ်တင်လေး၊ အမှတ် (၄၆၇)၊
ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးမောင်စိန်၊ သမီး မမြင့်မြင့်အေး၊ အာရှမိတ္တ။
အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဦးကျင်ဇေ၊ + ဒေါ်ကျင်နု၊ သမီး ဒေါ်တူပို့၊
မြို့မ၊ တောင်စွန်း။
- ၉။ မောင်ထင်ကျော် + မမြရတနာဖြိုး၊ ရေနီမြို့။
- ၁၀။ (ဒေါ်သန်း) ညီမ ဒေါ်သန်းညွန့်၊ တူမ မအေးမြင့်၊
ပြသတိုက်ရွာ၊ တံတေးမြို့နယ်။
- ၁၁။ ဦးမိုးနိုင် + ဒေါ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကျော်၊ သမီး အိမ့်ဖူးဖူး
ခတ္တာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဒေါက်တာဦးစံကျော် + ဒေါ်ညိုညို၊
သမီးမမေဖြူစံကျော်၊
ပန်းသီဆေးခန်း၊ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၃။ ဟိန်းထက်ပညာရေး၊ လှဥယျာဉ်၊ ဥက္ကံမြို့။
- ၁၄။ မောင်ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်စိုး၊
သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင်၊ မန္တလေးမြို့။
- ၁၅။ သူငယ်ချင်း (၁၂) ယောက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၆။ ဦးလှမြင့် + ဒေါ်စောပုမိသားစု၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊
ရန်ကုန်မြို့။

- ၁၇။ ဦးအောင်ဇော်မိုး + ဒေါက်တာနီနီကျော်၊
(မျက်စိအထူးကု)၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၈။ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း (ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၊
လိပ်ပြာကန်အိမ်ရာ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၉။ ဦးအောင်သိန်း + ဒေါ်ရှုတင်မိသားစု၊
ဖူဂျီဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၀။ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းအေး
နှင်းဆီမွှေးစတိုး၊ ကေတုမတီ၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂၁။ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် + ဒေါ်တင်အေးဆင့်၊
မြေးမင်းထူးမွန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၂။ ဒေါက်တာမျိုးသိုက်၊ ကလေးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ထွန်း +
ဗိုလ်ကြီးဒေါ်တင်တင်အေးမိသားစု၊
နေပြည်တော်။
- ၂၄။ ဦးစိုးသိန်း + ဒေါ်ခင်(သမီး) ဒေါ်သန်းသန်းဌေး၊
ဦးသန်းစိုး + ဒေါ်ဌေးဌေးရီ၊ မကွေးမြို့။
- ၂၅။ ဒေါက်တာဝင်းအောင် + ဒေါက်တာဝင်းဝင်း
သမီး နှင်းသီတာအောင်၊ သား ဉာဏ်လင်းအောင်

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁။ တရားနှင့်နေပါ	ဒု - ကြိမ်
၂။ တရားမရခြင်းအကြောင်းရင်း	ဒု - ကြိမ်
၃။ အပါယ်တံခါးပိတ်ထားကြစို့	ပ - ကြိမ်
၄။ လမ်းညွှန်တရားဆောင်ပုဒ်များ	ဒု - ကြိမ်
၅။ မငိုကြသောမိသားစု	ပ - ကြိမ်
၆။ လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ	ဒု - ကြိမ်
၇။ တရားဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ	ပ - ကြိမ်

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၈။ How To Pratisse Meditation	ပ-ကြိမ်
၉။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပါစေ	ပ-ကြိမ်
၁၀။ ဘာသာမဲ့သူလေး	ပ-ကြိမ်
၁၁။ သေဘေးဆင်ခြင် ကြိုတင်ကာပြင်	ပ-ကြိမ်
၁၂။ တရားချစ်တဲ့သူ	ပ-ကြိမ်
၁၃။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင်	ပ-ကြိမ်
၁၄။ တရားကျင့်သူနှင့် မကျင့်သူ	ပ-ကြိမ်
၁၅။ နမောတဿ ဘုရားရှိခိုး	ပ-ကြိမ်
၁၆။ ဘဝစစ်တမ်း	ပ-ကြိမ်
၁၇။ ပေါင်းစုတူယှဉ်နီဗ္ဗာန်ဝင်	ပ-ကြိမ်
၁၈။ ပေးဆပ်ရမည့်အကြွေး	ပ-ကြိမ်
၁၉။ တရားဘာကြောင့် ကျင့်ရတာလဲ	ပ-ကြိမ်
၂၀။ တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်	ပ-ကြိမ်
၂၁။ တရားရနိုင် မရနိုင်	ပ-ကြိမ်

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၂၂။ တရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ	ပ-ကြိမ်
၂၄။ နီးလျက်နှင့်ဝေး	ပ-ကြိမ်
၂၅။ အရှုံးထဲအမြတ်	ပ-ကြိမ်
၂၆။ အမှတ်တမဲ့အမှား	ပ-ကြိမ်
၂၇။ ဘာဝနာဆိုသည်မှာ	ပ-ကြိမ်
၂၈။ တရားကပေးတဲ့ချမ်းသာ	ပ-ကြိမ်
၂၉။ ဓမ္မလမ်းပေါ်မှာ	ပ-ကြိမ်
၃၀။ နောင်ဖွဲ့မမြင်သံယောဇဉ်	ပ-ကြိမ်
၃၁။ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်	ပ-ကြိမ်
၃၂။ ကျေးဇူးသိတတ် ကျေးဇူးဆပ်	ပ-ကြိမ်
၃၃။ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ	ပ-ကြိမ်
၃၄။ ကိုယ့်ရဲ့ကယ်တင်ရှင်	ပ-ကြိမ်
၃၅။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ မသေချာ	ပ-ကြိမ်
၃၆။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပျက်ယိုယွင်း	ပ-ကြိမ်

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၃၇။ ဘဝထဲမှာ တရားရှာ	ပ-ကြိမ်
၃၈။ ဆုံးမလွယ်သူ ဖြစ်ပါစေ	ပ-ကြိမ်
၃၉။ မကျန်းမမာဖြစ်လာလျှင်	ပ-ကြိမ်
၄၀။ အဆုံးအမတရားတော်	ပ-ကြိမ်
၄၁။ နိဗ္ဗာန်လမ်းဆီသို့	ပ-ကြိမ်
၄၂။ ကုသိုလ်အစုမျှဝေပြု	ပ-ကြိမ်